

AVE
MARIA

NOVEMBER 1953

Ave Maria

Nabožni slovenski mesečnik

VSEBINA: Ne zidaj na mostu! /P.Odilo/, stran 321 - Krizanteme /J.V./, stran 322 - Bog predaleč, bližnji preblizu /P.B-ič/, stran 323 - Trpinka kraljeve hiše /K.Z./, stran 325 - Quo vadis? /Po Croninu E.K./, stran 328 - Naš čas, Molitev /pesmi Bogdana Budnika/, stran 331 - Baraga uči, Slošek govori /Priredil p. Odilo/, stran 332 - Skrinja zaveze /P. Miršek/, stran 334 - Slovenska božja pota - Mati dobrega sveta pri Kostanjevici /P. Odilo/, stran 336 - Litnije zadoščevanja, stran 339 - Iz zgodovine naših pionirjev, stran 340 - Smrt /pesem Limbarskega/, stran 341 - Pota božje previdnosti /P. Fortunat/, stran 342 - Po kraljestvu križa, stran 345 - Lemontski odmevi, stran 347 - Kramljanje na zapečku, stran 350.

Urejajo in izdajajo

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

v Združenih državah ameriških

St. Mary's Seminary, Lemont, Illinois - Tel: 494

Editor: Fr. Basil Valentin OFM

Business Manager: Fr. Cyril Shircel OFM

Naslov-Address: AVE MARIA, Box 608,

Lemont, Ill. - Telephone: Lemont 873

Naročnina - Subscription rate: Za U.S.A. in Kanado \$ 2,50 - Za inozemstvo \$ 3.00

Tvoja naročnina je dar fantom, ki se v našem semenišču pripravljajo na duhovniški poklic. Naročnikov in dobrotnikov se lemontska frančiškanska družina dnevno spominja pri molitvah.

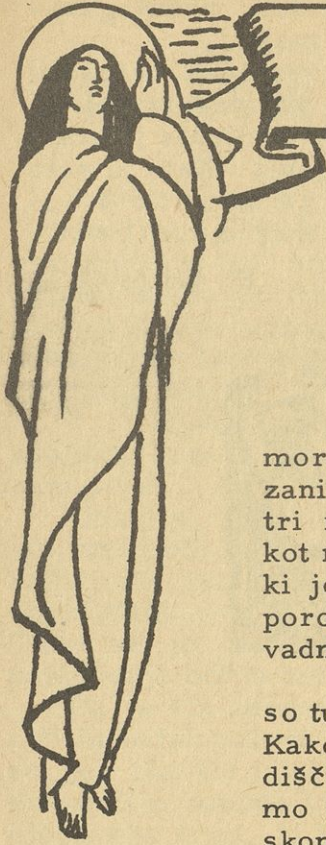
Published once monthly - twice in October-by the Slovene Franciscan Fathers, Lemont, Illinois, in the interests of the Commissariat of the Holy Cross. - Entered as second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. - Authorized July 14, 1945.

Printed by AVE MARIA PRESS, Lemont, Ill.

DRAGI ROJAKI! - Prvi november je dan stoletnice, ki ne sme mimo nas. Pred sto leti je ta dan v cincinnatski stolnici klečal preprosti indijanski misionar in sprejemal od Boga nadpastirsko oblast, da bo tako kot škof lahko še bolj služil zapuščenim dušam ob Gornjem jezeru. To je bil naš veliki rojak Friderik Baraga, katerega ime je danes znano po vsem katoliškem svetu. S spoštovanjem govore o njem kot svetniškem možu, ki je vreden časti oltarja. Da, za to čast, ki naj bi jo dosegel čimprej, že tudi teče delo: dolgoletno in naporno, a vendar vztrajno ter uspešno. Zgodovinar Mr. Joseph Gregorich je že dolgo na delu z zbiranjem dokumentov; marquetteški škof je že imenoval historično komisijo, ki bo pripravila vse potrebno za uradni proces proglašenja blaženim in upamo, da bo v kratkem imenovan tudi postulator. Že dolga leta pa deluje tudi Baragova zveza /Bishop Baraga Association/, ki ima glavni sedež v Marquetteu in slovensko podružnico v Lemontu. Ta širi poznanje velikega škofa in zbira denarna sredstva, ki so za proces nujno potrebna. Le pomislite, koliko dokumentov bo treba fotografirati ali spraviti na filmski trak, da bodo tako pri roki komisiji procesa. Za vse to je potreben čas, potreben pa je tudi denar. Ko bi vsak ameriški Slovenec postal član Baragove zveze in prispeval malenkostno članarino, bi Zvezo prav nič ne skrbelo, kje dobiti sredstva. Zrno na zrno pogača, kamen na kamen - palača! Tako smo zidali vse naše cerkve po naselbinah in niso najpreprostejše fare po Ameriki. Tako smo zidali ameriške Brezje. Tako naj Slovenci zidamo tudi Baragu čast oltarja!

Pa še nekažjo Baragovem procesu. Za proces so potrebna tudi uslišanja s strani kandidata. Baraga je že velikokrat in mnogim pokazal, da je njegova priročnja pred Bogom mogočna in uspešna. Zato imejmo do svojega svetniškega rojaka močno zaupanje, da nam more in hoče pomagati ter nam tudi bo pomagal v še tako brezupni zadevi.

Dve stvari sta torej važni: denarna podpora Zvezi in pa zaupno priporočanje Frideriku Baragu. - Urednik.

AVE MARIA

November 1953 - Leto XLV

Ne zidaj na mostu!

Vice so nekaj, kar nam zdrava pamet pove, da mora biti; zato je težko razumeti, da bi kdo vice tajil in zanikal. Če kdo stoji pred svetnim sodnikom, so možne tri rzsodbe: Prva je oprostilna - obtoženec je spoznan kot nedolžen in zato oproščen. Druga je rzsodba krivde, ki jo mora obtoženec odslužiti z denarno kaznijo ali zaporom. V tretjem primeru pa je krivda prevelika za navadno denarno globo ali zapor; rzsodba se glasi - smrt.

Ko pa stojimo pred sodnim stolom večnega Sodnika, so tudi mogoče samo tri možnosti: nebesa, pekel in vice. Kakor ne moremo mimo onih treh možnosti svetnega sodišča, ne da bi prekršili pravičnosti, tako tudi ne moremo mimo treh možnosti po smrti, ne da bi prekršili neskončne božje pravičnosti. Vic ne moremo odpraviti s samo mislijo ali besedo, ker so kazni po zasluženju. Bilo bi krivično, ko bi bil kdo vse kazni oproščen, dasi bi jo zaslužil; enako pa bi bilo tudi krivično kaznovati z najhujšo kaznijo za sleherni prestop, naj bo velik ali majhen.

V svetem pismu imamo besede, ki nam to potrjujejo: "Sveta in zveličavna je misel moliti za mrtve." Če nam torej sveto pismo in po njem Cerkev naroča moliti za mrtve, gotovo ne naroča molitve za one, ki so že v nebesih. Zveličani naših molitev ne potrebujejo več, pač pa mi potrebujemo njih priprošnje. Tudi ne molimo za one, ki so pogubljeni, saj tem nobena molitev več ne pomaga. Prejeli so zaslužen plačilo. Molimo za srednji stan, za one, ki se še pripravljajo za pot v nebesa. In to so - duše v vicah.

Duše v vicah so one, ki so odšle s tega sveta z malimi grehi na vesti, ali še niso naredile pokore za velike grehe, smrtnega greha pa na sebi niso imele. Pridržane so na kraju očiščevanja. Kako dolgo, ve samo pravični Bog. Ta kazni obsega predvsem veliko bolečino v zavesti, da je duša po lastni krivdi ločena od Boga, je pa v vicah tudi drugo trpljenje. Dolgost kazni zavisi od krivde zadolženja.

Ker ne vemo, kako dolgo bodo duše ostale v vicah, zato je potrebno, da zanje stanovitno molimo. Ni nam treba moliti za nedolžne otroke, ki so umrli pred zavestjo svojega razuma, kakor tudi ne za one, ki jih je Cerkev dvignila na oltarje. Vsi ostali otroci Eve pa smo kandidati vic in kdor izmed nas umrje, mu moramo pomagati. Tolažilna je za duše v vicah zavest, da nebes ne morejo več izgubiti; vedo, da se bodo preselile tja, kakor hitro bo neskončni božji pravici zadoščeno. Mi pa jim ta čas

hrepenenja po Bogu skrajšamo z molitvami, dobrimi deli, premagovanjem in odpustki, zlasti pa s svetim obhajilom in sveto mašo.

Po nauku naše matere katoliške Cerkve o verskih resnicah občestva svetnikov, vstajenja mesa in večnega življenja moramo biti prepričani, da s smrtjo našega telesa ni vse končano. Naše zemsko življenje je umiranje, naša smrt pa je začetek pravega, večnega življenja. Zato je zelo pomenljiv napis na nekem velikem mostu v Indiji: Svet je most. Pojdi po njem na drugo stran, toda hiše ne zidaj na mostu!

P. Odilo OFM

KRIZANTEME

/Odlomki iz zbirke J.V./

Materi

Odkar zaprla si oči,
veselja več med nami ni.
Izguba naše mame zlate -
kako grenak spomin je nate!
Mati, ko bi našo bol poznala,
še v nebesih bi se razjokala.

Očetu

Otroci komaj zmogli smo
ime izreči tvoje,
ko skozi jutro žalostno
ti smrtni zvon zapoje.
Očetov drugih mnogokdaj
srečavamo po svetu,
otroci dragi nismo več
nobenemu očetu.

Staršem

Gospod, ki ukazuješ nam
otrokom vdanost, spoštovanje,
usliši naše prošnje zanje:
Odpusti naši materi,
odpusti našemu očetu,
kar zadolžila sta se Ti
zavoljo nas otrok na svetu!

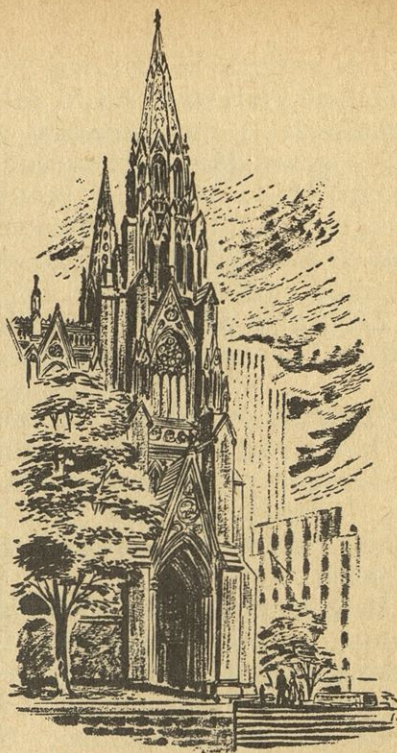
Bog predaleč ...

Lahko bi bil ti, lahko bi bil jaz. Zato najmož ostane brez imena. Samo pogledjva ga, kako se je pravkar dvignil z vso cerkvijo iz svoje klopi in stoji visoko vzravnan za poslušanje evangelija. Duhovnik bere s prižnice znane besede:

"... Ljubi svojega Boga iz vsega svojega srca... in bližnjega kakor sam sebe..."

Opaziva, da je mož povetil glavo, zaprl oči in potrepljal s prsti po komolcih, kamor si je bil malo prej uprl dlani svojih prekrizanih rok. Tako se je bil pripravil za zbrano poslušanje božje besede...

Pa je šla zbranost takoj ob gornjih besedah rakom žvižgat. V glavo so mu planile misli, ki niso bile iz evangelija, ampak iz življenja. In iz njegovega srca, ki je bilo vsajeno v vsakdanje življenje. Sinoči je imel hud prepir s sosedom, neznosno tečnim in še od vere odpadlim. Kako naj tega človeka - ljubi? Ni bil prvi tisti

prepri, tudi zadnji kar gotovo ne. Spanja mu sicer ni motil, pustil pa je za seboj v srcu neprijeten občutek, ki se je danes zjutraj brž spet pojavil, ko so oči zagledale beli dan, Ni se umaknil vse dopoldne; še tedaj, ko je mož sedel v cerkveno klop, je bil tam. Nič čudnega torej, da je mož povetil glavo, zaprl oči in potrepljal s prsti po komolcih, ko so zazvene besede iz evangelija. Še manj čudno je, da se je mož raztresel, ni več poslušal evangelija in ne pridige, ampak je pletel svoje misli. Ena teh mu je rekla:

"Ljubi Boga in ljubi bližnjega!.. Ko je pa Bog tako daleč in tako skrit; bližnje pa tako blizu in tako neusmiljeno odkrit!..."

Pletel in pletel je mož svoje misli in skušal pritegniti Boga v bližino, a bližnjega odriniti nekam v daljavo, toda oba sta ostala, kjer sta

...bližnji preblizu

bila. In vendar bi iz srca rad dal o-bema več ljubezni, če bi se le malo premaknila s svojih mest. Da bi pa brez tega vsiljeval srcu večjo mero ljubezni vsaj v tem hipu gotovo ni bilo mogoče. Tisti neprijetni občutek je držal srce v krempljih in si ni dalo kaj prida reči.

Za hip je pridigar opozoril moža nase in ga skoraj potegnil v zbravnost:

“Ljubiti - kaj se to pravi? Ni isto kot - rad imeti! Rad imaš nekaj, kar tvojim spetovanim čustvom ugaja. Ljubiš to, kar je v skladu s tvojimi načeli in posega v vse tvoje življenje...”

Mož je pomislil: “Previsoko povedano, morda pregloboko, kaj vem! Preko glav gre.” Pustil je pridigarja spet samega, da je govoril drugim ali morda le sebi in stenam. Tisti neprijetni občutek se je med tem pre-rinil iz srca že gor do grla in od tam v usta. Mož ga je razločno čutil na jeziku, ko je sliho požrl. Kako naj si človek v takih okoliščinah opomore z razlago: Ljubiti ni isto kot - rad imeti...?

Minila je pridiga, minila je maša. Občutek je ostal. Morda bi ga kak drug evangelij spodrinil, morda tudi kak drug pridigar. Tako je pa šel mož vase zamišljen domov, sedel k mizi v obednici in segel po časopisu. Ničesar ni znil, ko mu je žena prinesla zajtrk z opazko, kaj je novega v današnjem papirju.

Z desno je držal časopis, z levo čašo in srkal kavo. Neprijetni občutek je izginil iz ust in grla. Kava ga je pregnala, ali v srcu se je znova zgoščal. Tisti hip je treščil v sobo z ulice strahoten ropot. Sledili so kriki, nerazločni, zato nič manj nujni. Bilo je jasno: dva avtomobila sta udarila skupaj...

Ko se je zmešnjava podela, je bilo jasno veliko dejstvo: Tisti “neznosni” sosed leži v nezavesti, na pol viseč iz razbitega avtomobila!

Možu je prvi hip zaprlo sapo, toda hitro se je zavedel: “Žena, telefoniraj župniku! Jaz skočim v avto, da takoj pripeljem gospoda!”

Preden je žena dobila zvezo, je drčal avtomobil proti cerkvi in mož je skoraj na glas molil: “Bog ne daj, da bi človek umrl brez zakramentov!”

Deset minut pozneje sta se vrnila z duhovnikom. Prepozna sta bila. Ponesrečenca so bili že odpeljali v bolnišnico in policija je popisovala nesrečo in zasliševala voznika v drugem avtu, ki je bil le malo ranjen.

“Hitiva, hitiva, gospod! Ne sme umreti brez Boga! Dolgo sva bila skregana, vsaj na zadnjo uro naj se sprijazniva!”

V nekaj minutah sta bila pri njem. Ležal je v globoki nezavesti, dobil odvezo in poslednje olje - pogojno in nič več. Zdravnik je namignil: “Verjetno si bo še opomogel in prišel k sebi. Če bo ozdravel - to je drugo vprašanje.”

Duhovnik je naročil bolničarki: “Pokličite me nemudoma, čim se zave!”

Mož pa je planil: “Jaz vas bom klical. Ostanem pri njem. Bog bo dal, da se bo še lepo spovedal.” Ostal je ob njem, mu brisal pot z obraza in molil. Minile so ure in ponesrečenec je začel kazati življenje. Mož je šel k telefonu in obvestil župnišče. Vrnil se je k bolniku ter obstal na pragu.

“Ne bo prav, če mene prvega vidi, ko se zbudi. Kaj če si zakrknje srce, ko me spozna?”

Umaknil se je v čakalnico, stokrat premeril sobo iz kota v kot in sprejemal poročila bolničarke: Že je malo odprl oči... zavedel se je... spregovoril. Malo pozneje: Duhovnik je pri njem... podobno je, da opravljata spoved... tudi obhajal ga bo...

Tedaj ni več vzdržal. Planil je v bolnikovo sobo in pokleknil z obrazom v steno. Tiščal si je solze, da

ga niso zalile.

Duhovnik je pospravil svoje stvari in se obrnil k bolniku po slovo.

"Bog z vami! Pa v njegovo voljo se vdajte. Kakor bo On odločil, naj se z vami zgodi. Tu je vaš sosed, ki se je močno potrudil za vas. Lahko ste mu hvaležni."

Mož se je dvignil, se nagnil nad "neznosnega" soseda in sprejel njegov hvaležni pogled. Dovolj mu je bi-

lo.

Od tam, kjer je bil prav od sinoči pa do zajtrka danes oni neprijetni občutek se je oglasilo zmagoslavno dognanje:

"Nazadnje pa Bog le ni tako daleč in celo za bližnjega je kar prav, če v bližini ostane! In še nekaj: Tega človeka nisi nikoli rad imel, da si ga pa ljubil, si danes do zvrhane mere dokazal..."

P. B-ič

Trpinka kraljeve hiše

/IZ ŠOLE TRPLJENJA/

Trpljenje tudi bogatim in vladarskim hišam ne prizanaša. V tem smo si prav vsi ljudje enaki. Celó to lahko rečemo, da je marsikdaj trpljenje v visoko stoječih družinah še večje ter ga bolj občutijo, kadar pride. Zato si je nebeški Učitelj za svojo šolo trpljenja našel tudi za te družine pomozno učiteljico, ki jih uči, kako izrabiti trpljenje, da bo obrodilo v življenju milost in notranjo srečo, po smrti pa večno plačilo. Ime te učiteljice je - sveta Elizabeta Ogrska.

Elizabeta je bila hči ogrskega kralja Andreja II. Po tedanji navadi kraljevskih družin so jo že kot trinajstletno deklico poročili. Njen mož je bil turingijski knez Ludovik, sin koroškega kneza.

Po večletnem srečnem zakonskem življenju, v katerem jima je Bog dal tri otročičke, so se začele križarske vojne. Vladarji krščanskega sveta so zbirali armado

vojakov, ki naj bi osvobodila Sveto Deželo iz rok mohamedancev. Tudi Elizabetin mož Ludovik se je odločil in pridružil križarjem. Toda mlada žena je kmalu dobila vest, da je postala vdova in so njeni otroci sirote: na poti je med vojaki začela razsajati kuga in pobrala tudi kneza Ludovika.

Elizabeta je bila od Boga obdarjena z usmiljenjem do trpečih soljudi. Ustanavljala je bolnišnice in sirotišnice, ter jih tudi stalno podpirala, da so mogle vršiti dela usmiljenja. Revežem po vsej okolici je sama razdeljevala hrano in obleko. Taka se je vedno trudila svoje knežje mesto izrabiti po božji volji. Žal so drugače mislili ostali prebivalci dvora in druge knežje okoliške družine. V svojem posvetno usmerjenem mišljenju so bili mnenja, da kneginja dela nečast plemiškemu stanu. Zasovražili so jo, zlasti pa ji je bil nasproten možev brat Henrik.

Ko se je razvedela novica, da je Ludovik mrtev, je za Elizabetine nasprotnike prišel čas, da se je iznebe. Krivični Henrik se je polastil bratovega knežjega prestola in njegove posesti. Elizabeto je sredi najhujše zime z njenimi tremi otročički pognal iz dvora. Najmlajšega je morala nositi še v naročju.

Izgnana kneginja si je v hišah pod gradom iskala zavetja, saj je po istih domovih storila že toliko dobrega. Toda nikjer je niso hoteli sprejeti. Nekateri so nehvaležno pozabili njeno dobroto, ker od nje niso mogli ničesar več pričakovati, drugi pa so se bali novega kneza Henrika. Ta je namreč vsej okolici pod kaznijo oznanil, da Elizabeti nihče grajskih podanikov ne sme dati zavetja. Vsa premražena in z lačnimi otročički je prišla slednjič v predmestju k nekemu krčmarju, ki se jo je usmilil in ji dovolil prenočevati v svinjaku.

Drugi dan je šla Elizabeta beračit od hiše do hiše. Nekemu duhovniku se je zasmilila in jo je sprejel v hišo. Toda čim je dvor o tem zvedel, je po Henrikovi zahtevi morala na cesto. Zopet je našla zatočišče v svinjaku.

Da je otrokom preskrbela vsaj najpo-trebnejšo hrano, je prodajala svoje dragocenosti, ki jih je kot drag spomin na starše in moža vzela s seboj iz gradu. A kmalu je prodala vse. Na srečo je medtem našla zanesljive ljudi, ki so ji vzeli otroke na svoje domove in jih skrili pred preganjalci. Sama pa se je lotila preje, da si je s tem služila za vsakdanji kruh.

Tako je živela kneginja Elizabeta v veliki revščini, kar pa je ni prav nič potrlo in žalostilo. Še hvaležna je bila ljubemu Bogu, da ji je dal priliko zanj in z Njim trpeti. Od Boga si je prosila samo moči, da bi potrpežljivo prenašala vse žrtve, poniževanja in zasramovanja.

Ko so sorodniki Elizabetinega moža izvedeli, kako grdo je naredil Henrik z ženo umrlega Ludovika, so jo poiskali. Sorodnik škof v Bambergu ji je prepustil svoj grad, da se je vanj naselila s svojimi otročički. In ko so se vrnilo Ludovikovi prijatelji – križarji iz Svete Dežele, so bili ogorčeni nad krutim Henrikovim ravnanjem. Odločno

Sv. Elizabeta hrani siromake — Slikal Gehl

so nastopili proti njemu. Moral jo je prositi odpuščanja in ji ponuditi tudi knežje vladarstvo in grad, katerega ji je ukradel. Elizabeta bi lahko sprejela vladarstvo in se nad svojim sovražnikom maščevala, toda po njegovi prošnji za odpuščanje ga je objela in mu vse odpustila. Zahtevala je samo povrnitev svoje dote, katero je prinesla k hiši kot nevesta. Ponudili so ji grad vsaj za bivanje, pa je tudi to odklonila. Otroke je izročila knežjim družinam, sama pa se je nastanila v preprosti hiši poleg mesta Marburg. Tu je živela dolga leta kot prava beračica. Vse svoje premoženje je razdelila ubogim, ves svoj čas pa je porabila za molitev in dela usmiljenja. Njen oče, ogrski kralj Andrej, jo je hotel pregovoriti, da bi prišla domov. Toda odklonila je povabilo. V spokornem tretjem redu svetega Frančiška je živela do blažene smrti, ko jo je Gospod poklical med svoje izvoljene in ji bogato poplačal vse žrtve. - - -

Kaj praviš o takem življenju trpljenja, dragi moj, morda sam – trpin? Bi ti tudi tako postopal? Najbrže ne. Sprejel bi vladarstvo in grad, samo da se rešiš revščine in trpljenja. Sveta Elizabeta pa je v svoji ljubezni

de trpečega Zveličarja hotela prostovoljno nositi za njim križ pomanjkanja, svoje premoženje pa zaradi Njega razdeljevati drugim trpinom. Vidiš, kako mogočen nauk ti daje ta pomožna učiteljica Kristusove šole! Trpljenje, revščina, prezir, zasramovanje in vsakovrstne druge težave niso nesreča - blagoslov so za vsakega, ki jih prav razume. O, kako sladka je morala biti smrt te pro-

stovoljne kraljevske trpinke in beračice po tolikih letih dobrih del! Kako vse drugačna pa je smrt tistih, ki ne znajo nositi križa trpljenja, obenem ga pa tudi drugim nočejo lajšati. Takim tudi Bog odtegne svojo ljubeznivo pomoč. Križ brez Križanega pa je strašno breme, ki ga človek ne zmore.

God svete trpinke Elizabete obhajamo dne 19. novembra.

K.Z.

Mlada sem bila nekoč, polna življenja. Nato so se začele skrbi za lastni dom. Drug za drugim so prihajali otročički - cela vrsta nedolžnih dušic. Pestovala sem jih, jih križala, z njimi čebljala, pela in molila. Dorastli so in se razkropili po svetu - jaz pa sem se zavedla, da mi je skrbzanje izpila življenje, zorala obraz in pobelila lase.... Pokopala sem moža, dala v hiši mesto drugim, sama pa se umaknila v tiho sobico. Eden mi je ostal, vedno zvest in vedno poln tolažbe - križ in Krist na njem....

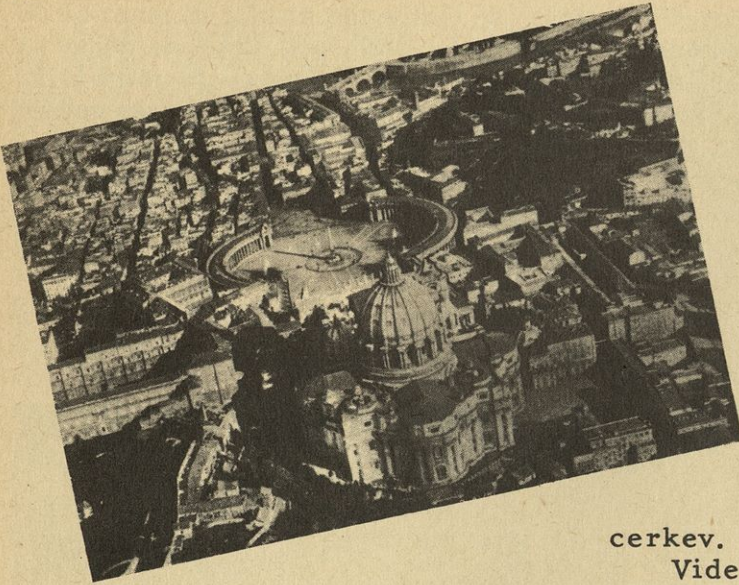
Življenje se izteka. Ni mi žal, da sem živel. Smrt mi bo odprla vrata v vse lepše življenje, kjer ne bo več solza in trpljenja...

QUO VADIS?

Spisal A. J. CRONIN

Prevedel E. K.

Bili smo v Rimu v družbi italijanskih prijateljev, ki so hoteli naše bivanje spremeniti v pravo slavlje. Veselili smo se izletov v Tivoli in k Hadrijanovi vili, sestankov v palači Doria in na terasi Casino Borghese. Slikovita ulica Veneto je polna mi-kavnosti: počasi se premikajo bleščeči se avtomobili, v kavarnah se gnetejo elegantni ljudje, cvetličarske stojnice so pokrite s cvetjem.

Nekega sončnega dne sem se popoldne vračal z avtomobilom od kosila, kjer sem se dolgo zadržal. Sredi vrtov v bližini Albana sem zgrešil pravo cesto. Bil sem slabe volje, ker sem zašel v revno, prašno in opuščeno naselbino, ki ni kazala prav nič one elegantne ponarejenosti, katere sem se tako privadil. Zavozil sem z avtom po klancu navzgor. Onkraj prazne ceste je bila majhna kvadratasta zgradba iz sivega kamna. Na prvi pogled se mi je zdela kot oddelek upravnega urada, kjer bi mogel dobiti kako poja - snilo o pravi poti. Izstopil sem iz avtomobila, odprl vrata poslopja ter vstopil. V trenutku me je obdala mračna tihotna notranjost in spoznal sem, da sem zašel v starodavno

cerkev.

Videl sem slovite cerkve v Rimu - baziliko sv. Petra in baziliko v Lateranu, baziliki sv. Pavla in sv. Klementa. A to malo svetišče je bilo povsem drugačno - golo, preprosto, prazno, pa vendar polno tujega in častitljivega spomina preteklosti. Ko se mi je oko privadilo somraku, sem zagledal v obrabljena kamnita tla vklesan napis. Počasi sem razvozljal skoraj zabrisane zlate črke in odkril, kam sem slučajno zašel.

To je bila kapelica Quo Vadis! Prav na tem mestu se je, kakor pripoveduje legenda, prikazal Gospod ter posvaril apostola Petra, ki je bežal pred Neronovim nasiljem iz poganskega Rima. Prav tu sta bili izgovorjeni spomenljivi besedi, ki sta beguncu znova poživili pogum in vero: "Quo vadis? - Kam greš?"

Prečudna sila me je posadila na nizko leseno klop in napela moje čute. Minili so trenutki, čas je izgubil svoj pomen, tihota je odmevala v mojih ušesih. Nato se mi je zazdelo, da sem zaslišal šepet, ki je prihajal iz mračnih senc skozi mogočno tihoto tega posvečenega kraja. Bil je polglasno, stoletja staro obtožujoče vprašanje: "Quo vadis? - Kam greš?"

Ali bi si ne moral jaz in vsakdo zastaviti to vprašanje tudi danes? Misel na pretekle tedne veseljačenja

me je zadela v živo. Nato me je prevzel izreden čut praznote in nezadovoljstva, spoznanje, ki me je zbadlo z vso ostrino. Spoznal sem, kako sem se z drugimi vred strahotno zapletel v ta svet. Pozabili smo na kraljestvo duha ali pa se nismo zmenili zanj.

V mračni ladji kapelice, v katero je komaj prodiral pramen svetlobe, sem spoznal, kaj zastruplja človeštvo. V sodobnem svetu so ljudje pozabili na pravi namen življenja, pehajo se samo za časno slavo in nje veličino. Prevladujoča sodobna miselnost ni več "Kaj lahko storim?", ampak samo "Koliko lahko dobim?"

Stopnja osebne morale je padla. Sodobni dogodki, o katerih poroča dnevno časopisje, odkrivajo neskončno vrsto pregreh proti nravni postavi. Nekoč je človek urejal svoje življenje po desetih zapovedih. A koliko jih misli danes na Boga v svojem dnevnem življenju? Kaj smo storili za Boga, ako imamo najboljše hiše, najboljše avtomobile, najboljše od vsega najboljšega?

Kako ponosne so bile velike demokracije, ko so se nazivale krščanske narode! Toda kako malo je tistih, ki so živeli po tem nravnem zakoniku in posvečali več kot le bežno misel na nebeškega Stvarnika. Veliko jih je, ki se jim misel na

Boga zdi kot pobožna pravljica. Nikdar ne gredo v cerkev, nikdar ne molijo. Drugi ošabno zapirajo svoja srca in priznavajo Kristusa le za velikega moža, morda za preroka, in govore o Njegovih čudežih z besedami razuma in splošne znanosti ter uporabljajo vse izmišljotine, da bi se izognili temu, kar je najvažnejše. Najbolj obžalovanja vredni od vseh so tisti, ki verujejo v svojih srcih in so na poti vere, pa od slabosti in zaverovanosti v ta svet na tej poti onemorejo.

Danes je krščanstvo v večji nevarnosti, kot je bilo kdaj koli poprej. Sodobne protikrščanske sile so bolj barbarske, kot so bile sile poganskih cesarjev, so sile, ki hočejo uničiti vero v Boga, pokopati resnico, mučiti žrtve, izbrisati prosveto in pahniti človeštvo v prepad. Kako naj bi brez močnega temelja naše vere in ne da bi bili oboroženi z doslednostjo mogli vzdržati proti tej nevarnosti?

Danes se vrši svetovna borba za miselnost, srca in duše milijonov mladih ljudi, neizprosen boj med silami zla in silami dobrega. Sovražnik uporablja vsako sredstvo propagande, podtalnega delovanja in zvijačnosti ter hoče za vselej prekiniti v odraščajočem rodu in v bodočih rodovih vsako obliko človekove zveze z božjim virom.

Kip sv. Frančiška Asiškega pred lateransko baziliko v Rimu.

Sv. Frančišek je pokazal svetu pot miru, pravice in ljubezni. Ta pot je le ena: za Kristusom, v dejanskem izvrševanju Njegovega nauka.

Brez ozira če hočemo ali ne je Amerika postala voditeljica sveta, pobornica svobode in pravice. Ali moremo zmagati, ko pa nismo pokazali jasne poti s svojim zgledom, ampak smo stali obsojeni kot sebičneži, pozablajoč na potrebo obvladanja sebe, in je naše sklicevanje na krščanstvo le posmeh in sramota?

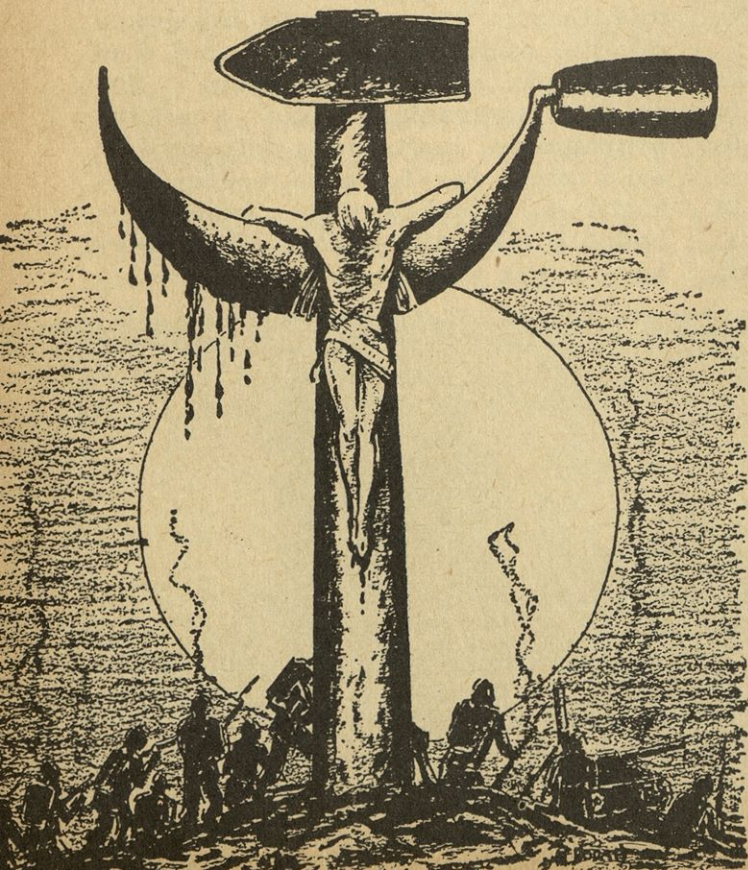
Zdrznil sem se, ko sem sedel v tem svetišču, ki ga je posvetil apostol Peter. Mislim sem na mučeništvo velikega svetnika in na temne hodnike katakomb, kjer počivajo kosti prvih kristjanov, ki so posvetili svoje življenje svojim idealom brez ozira na osebno udobje. Z vso svojo dušo sem zahrepenel, da bi tudi nam ta vera prinesla nekaj te veličastne izpovedi stanovitnosti v življenju in trdnosti v smrti. Potem bi človeštvo, ki se izgublja v modernem labirintu, našlo duhovno prenovitev. Visoko bi zavaloval val dobre volje, preplaval svet ter odplaval hudobijo in sovraštvo, prodril

preko mej nasilnih vladarjev in združil množice človeštva ter postavil bratstvo ljudi za vedno na trdno podlago.

Videl sem ta žarek na temnem obzorju. Ta sprememba v srcu sveta bi se mogla pričeti le v srcu posameznika, bi mogla uspeti le, če bi vsak izmed nas izpolnjeval moralna načela, polnil naše cerkve, da bi v njih ne bilo dovolj prostora, združeval naše besede v skupno molitev, izrabljaj naše duhovne vire in sprožil goreče križarstvo do zadnjih kotov sveta. Če bi mogli uresničiti govor na gori, bi se vse težave, ki se nam zde nepremagljive, porazgubile kot meglice ob vzhajajočem soncu.

Ali bi bila ta misel nespametna in nepraktična v našem sodobnem veku? Ne! Najvišji cilj našega življenja je: ravnati se po tem vzvišenem nauku. Kako moremo bolj izpolnjevati namen, za katerega smo ustvarjeni, kot s tem, da živimo po teh večnih postavah: da vržemo sovraštvo, ošabnost in pohlep iz naših src ter si privzamemo pravičnost, prijaznost in ljubezen? To je bistvo prave vere. Vera naj bi bila glavno v našem življenju; ne bi se smela skrivati v ozadju, kot da bi bila nekaj manjvrednega, nevredna naprednega in izobraženega ljudstva. Vera je edino zdravilo proti neuspešnosti, ki preganja tolike med nami. Vera je pot življenja, ki brez ozira na duhovna tolažila dela čudeže v odnošajih človeka do človeka in pri naša ogromne obresti v obliki duhovnega veselja in miru.

Organizirano brezboštvo danes zmaguje in Kristusa znova križa. Ali si k temu pripomogel tudi ti s svojim mlačnim krščanstvom?

Ali se ne bi mogli odpočiti v vrvenju našega dnevnega življenja in prisluhniti notranjemu glasu, ki nas poziva, naj se ustavimo ter prisluhujemo dvema pomenljivima besedama, ki vedno zvene v naših ušesih: "Quo vadis?" Potem se bodo morda naše oči odprle in spoznale nespamet našega sedanjega prizadevanja ter potrebo po večnih stvareh. Potem bi vedeli, kam gremo in bi napravili za vse človeštvo veljaven sklep, ki bi imel večno

zagotovilo.

Ko sem počasi odhajal iz te cerkvice, je utrinjajoče se sonce blestelo na strehah, kupolah in stolpih mesta. Moj duh je žarel in se dvigal. Kljub brezsrčnosti človeka do človeka, kljub zaslepljenosti in zanikrnosti, kljub grozečim vojnarnam in uničevanjem, ki zadeva vse narode, sem čutil, da je še vedno upanje za narode zemlje. Pot, po kateri bi morali hoditi, je še vedno odprta, če le hočemo stopiti nanjo.

Naš čas

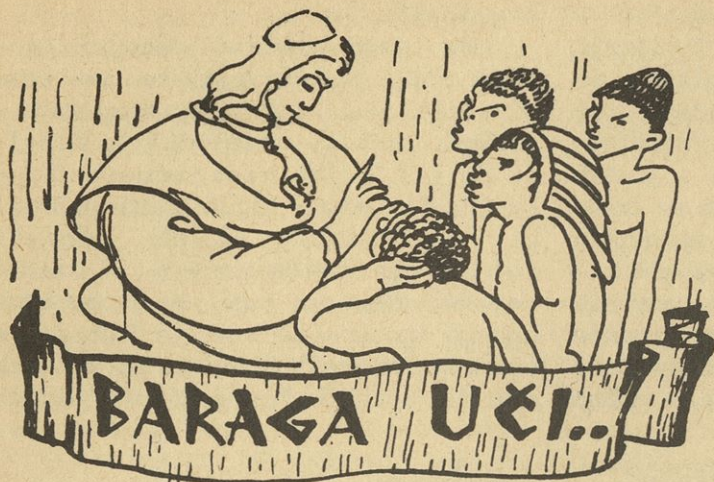
Velik čas
kliče nas -
male:
za glasnike,
za vodnike,
za mejnike.
Velike
sile viharjev
so izruvale,
roke sleparjev
jih pokopale.
S preprostostjo,
z ljudomilo krotkostjo
Učenika - Tesarja
iz Nazareta
- vrnimo svet iz viharja
k miru, pravici,
ki se v Njegovi resnici
razcveta!

B. Budnik

Molitev

Zagrni, zagrni,
bela samota,
božja tihota,
vse moje bitje,
Bogu me vrni!
Naj v srcu iz mene
požene
rajsko klitje.
Molk svetih
naj počiva
na brstih spočetih;
v cinobrastih cvetih
naj nežno razkriva
čar božje ljubezni!
Pogrezni, pogrezni,
Kristus trpeči,
Kristus ljubeči,
vse moje dneve
v svoje odseve!

B. Budnik

Priredil p. Odilo

NA VRATA VIC naj nastavimo ta mesec svoje uho, nas opominja naš svetniški Baraga. Takole nas uči:

Dvojno trpljenje morajo prenašati duše v vicah: ločitev od Boga in trpljenje v ognju.

Najhujše trpljenje zapuščenih duš v vicah je to, da ne gledajo obličja božjega. Ta ločitev od Boga jim povzroča silne muke, ker Boga neizrečeno ljubijo, njegovo lepoto in svetost popolnoma spoznavajo in neutešljivo želijo biti z Bogom sklenjene, ne morejo pa priti pred božje obličje, ker imajo madeže časne kazni na sebi. To je hudo trpljenje.

Drugo trpljenje duš v vicah je trpljenje ognja, kakor je zatrjeval sv. Avguštín. Strašen je ta ogenj, toda večni ni, kakor je ogenj v peklu; zato ga duše v vicah ne občutijo tako hudo, ker imajo veselo upanje, da bodo skoraj rešene in potem bodo na veke vesele in srečne v nebesih.

Trpljenje v vicah je tako veliko, da vse, kar človek more trpeti na svetu, ni niti senca proti trpljenju ubogih duš v vicah. Zato se moramo vic bati. Prizadevati si moramo na svetu tako živeti, da po svoji smrti ne bomo dolgo v vicah. Svetniki so mislili na to in so prav zato opravljaja-

li veliko spokornih del.

Prizadevajmo si tudi pomagati vernim dušam v vicah iz njih trpljenja. Molimo zanje in jim darujmo svoja dobra dela. Tako ne storiš samo njim dobro, ampak tudi sebi: ko bodo prišle te duše v nebesa, bodo prosile za tiste, ki so zanje molili, opravljali dobra dela zanje ter jim tako pomagali priti iz vic. In kadar boš tudi ti prišel v vice, bodo prav prisrčno prosile zate, saj vedo iz lastne izkušnje, kako hudo je pasti v roke živega

Boga, kako bridko je trpljenje v vicah.

Slomšek pa nam zopet pove nekaj posebnega, ko združi praznik vseh svetnikov in vernih duš ter govori o občestvu svetnikov. To so njegove misli:

Stara in lepa je navada med katoliškimi kristjani, da obhajajo svoje krstne godove. Vsaka skrbna mati pove otroku, kdaj je njegov god. Vsak član družine mora na godovni dan v cerkev k sv. maši in k svetim zakramentom. Doma pa je potem kaj boljšega na mizi. Tudi sveta mati katoliška Cerkev vse leto isto dela: vsak dan obhaja god kakega svetnika ali svetnice. Ali število svetnikov je toliko, da ne more vsak imeti svoj dan v letu, zakaj: "Videl sem veliko množico, katere nihče ni mogel prešteti" (Raz 7, 9). Zato ima cerkev poseben praznik, ki ga posvečuje vsem svetnikom skupaj. Na ta praznik pa obhajamo trojno bratovščino: Prvič: svetnike v nebesih častimo, naše zveličane brate in sestre slavimo. Drugič: Vernikov na zemlji se spominjamo, ki se z nami za nebesa vojskujejo in tretjič: Vernih duš v vicah ne pozabimo, ki še v ognju o-

čiščevanja trpijo, da jim pomagamo. To je občestvo svetnikov prav veselo za nas.

Svetniki v nebesih. Veselelo povest vam imam sporočiti od naših ljubih bratov, sester, znancev in znank. Iz daljne dežele vas lepo pozdravljajo ter vas povabijo k sebi v nebesa. Kakor zvezde na jasnem nebu se svetijo v nebesih svetniki okrog Jezusa in Marije: Apostoli, preroki vsi, mučenci, ki jih škrlat krasi in vbelem oblačilu spoznavalcev krdele; deviški zbori čistih duš, spokorniki, puščavniki... Oh, res, nobeno oko ni videlo, nobeno uho ni slišalo, nobeno srce ni občutilo, kar je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo." (I Kor 2, 9.)

Ravno tako veselje čaka tudi nas, to nam svetniki, naši bratje, srčno želijo, ko nam iz nebes roke podajajo in nas za seboj vabijo. Svetniki so rože, vsajene med trnje sveta, ki so v rosi milosti božje, od ljubezni vse-mogočnega Boga, veselo v nebesa prirastle. Od tam nam ljubeznivo namigavajo, da naj pridemo za njimi. Naša dolžnost je, da te svoje nebeške prijatelje častimo, njih kreposti posnemamo in se priporočamo njih priprošnji. Bodite pozdravljeni, nebeški prebivalci! Pomagajte nam v deželo večnosti!

Nadzvezdni dom
dosegli ste,
nam sedeže pripravite!
Izgnanci prosimo lepo:
vabite k sebi
nas v nebo!

Verniki na svetu. Poglavitna čednost svetnikov je: ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega. Isto naj bo tudi nam najbolj pri srcu! Vsi smo bratje in sestre na svetu, otroci Očeta v

nebesih; drug za drugega moramo skrbeti. V dobrem se utrjujemo z opomini in lepimi zgledi. Drug drugega moramo svariti. Ako svojega brata pripelješ na pravo pot, rešiš njegovo dušo. V potrebah, dušnih in telesnih, si moramo pomagati. Dosti bratov in sester imamo daleč preko morja, ki v smrti senci sedijo. Boga ne poznajo in ne vedo, kako mu služiti. Tudi njim smo dolžni pomagati, da pridejo v naše občestvo: z molitvijo, z darovi za misijone. Tako nas bo nebeški Oče ljubil kot dobre otroke, nas nekoč vzel k sebi in nam bo vse solze obrisal.

Duše v vicah. Prebivališče je sveto. Nič omadeževanega ne more v nebesa. Zato obhajamo tretji spomin duš v vicah: naših rajnih, ki časno trpijo in se čistijo, plačujejo dolgove ostri božji pravici in čakajo na našo pomoč. Naši znanci, prijatelji, starši in sorodniki nam kličejo: "Usmilite se nas, usmilite se nas vsaj vi, prijatelji naši!"

Lahko jim pomagamo z molitvijo, s sv. mašo in z drugimi dobrimi deli po zgledu Makabejskih bratov. Dolžni smo dušam v vicah pomagati, ker so nam tudi oni v življenju dobro storili, kot pravi starodavna pesem o du-

li, kot pravi starodavna pesem o dušah v vicah:

Slišiš sin, kako zdihuje
ljubi oče v vicah tam,
morebiti dolg plačuje,
ki si ti ga storil sam.

Draga mati v vicah toži:
kje si moja ljuba hči?

Tukaj sonce nam ne kroži,
dolge naše so noči.

Sestra kliče svoje brate,
žena moža, mož ženo,
znancev mnogo tam imate,
pomagajte jim zvesto!

Po tem, kar opeva na Mariji ta naziv, ko jo primerja skrinji zaveze, njeni predpodobi v starem zakonu, bi se lahko glasil kar "Posrednica milosti" ali "Naše pribezališče".

Polagoma se je začel bližati največji čas v zgodovini božjega stvarstva - prihod v raj obljubljenega Odrešenika, božjega Sina na svet. Bog je stopil v ožje zveze z narodom, iz katerega naj bo rojen Mesija. Izpeljal ga je iz egiptovske

Poglejte prekrasno in veliko občestvo svetnikov: od Boga Očeta ustvarjenih, od božjega Sina odkupljenih, od Svetega Duha posvečenih božjih otrok. Vsi smo eno veliko sorodstvo v božjem kraljestvu. Danes, na praznik vseh svetnikov, imamo vsi svoj godovni dan: oni se že v nebesih vesele, drugi v vicah trpe, mi se pa še na svetu vojskujemo. Veselo si vsikdar v roke sezimo, skrbno drug drugemu v nebesa pomagajmo, da bomo srečno k Očetu prišli in pri njemu prebivali!

Skrinja zaveze

sužnosti in ga skozi puščavo vodil v obljubljeno deželo. Za sredstvo tesnejše zveze z judovskim ljudstvom si je Bog izbral skrinjo zaveze.

Kaj je pomenila in kakšna je bila skrinja zaveze najprej v puščavi v svetem šotoru in pozneje v jeruzalemskem templju, vemo iz svetega pisma. Tu je prostor preomejen, da bi jo mogli opisati. Če beremo njen svetopisemski opis, se nam takoj jasno pokaže Marijina predpodoba, ki v skromnih potezah kaže to "Skrinjo nove zaveze" in kako neizmerni dar bo za ves človeški rod prav do konca sveta. Kar je mati vsaki družini, to bo Marija za Adamov rod. Posrednica bo med nam in Bogom Očetom. Okrog nje - nega materinskega srca se bodo zbirali otroci, pri njej iskali varstva, vodstva in vseh milosti božjih, ktere bo delila z ljubeznijo in veseljem. Saj je že zemska mati srečna, če more pomagati svojim otrokom.

Kakor rečeno si je Bog izvolil skrinjo zaveze za sredstvo svoje

zveze z izvoljenim ljudstvom. Zato je bil njen glavni del, pokrov, iz čistega zlata. Imenoval se je pokrov usmiljenja in prizanašanja. Nad njim pa je med dvema zlatima keruboma plaval skrivnosten oblaček, ki je naznanjal božjo pričujočnost. Sem k skrinji zaveze so se zatekali voditelji naroda v vseh zadevah in potrebah ljudstva ter prosili Boga vodstva in varstva.

Ali se ne zatekajo vsi voditelji svete Cerkve od apostolov do zadnjih papežev in škofov k Mariji - Skrinji zaveze?

V hudih časih bojev in vojska je judovski narod bežal pod varstvo svoje skrinje zaveze. Celó s seboj so jo nosili na bojne poljane, da so po njej dobili zmago in se rešili.

Ali ne delajo krščanski narodi enako v vseh časih, ko stavljajo vse svoje zaupanje na zmago in rešitev pred sovražniki le na "Skrinjo nove zaveze" - Marijo? Premnogi so dogodki v zgodovini kristjanov, ko so bili za svoje zaupanje obilno poplačani. Primeri slovenskega naroda, ki se je toliko stoletij zatekal k Marijinim cerkvicam in se z njeno pomočjo, mnogokrat naravnost čudežno, ubranil turške nevarnosti, nam povedo dovolj in nam ni treba segati po tujih zgodovinskih knjigah.

In kako ter s kakšnim zaupanjem so se posamezna judovska stiskana srca zatekala v svojih težavah v tempelj pred skrinjo zaveze! Lep je slučaj žene Ane, ki je bila nerodovitna. Pa je molila in jokala na svetem prostoru skrinje zaveze s tako gorečnostjo, da jo je veliki duhovnik Heli obdolžil, da je pijana. A

bila je uslišana in rodila je velikega preroka Samuela.

O, kdo naj popiše vse množice stiskanih src, ki hitimo v svojih osebnih težavah k Marijinemu srcu usmiljenja in prizanašanja! Tega nam ni treba več opisovati, saj pri tolikih nazivih govorimo o tem.

Pred skrinjo zaveze se je judovski narod zbiral k svojim pobožnostim in službam božjim. Tu se je zbiralo ljudstvo zlasti na dan sprave, javno priznavali svojo krivdo in in prosili božjega usmiljenja za svoje grehe. Le veliki duhovnik je smel stopiti v najsvetejši del šotorá, pozneje templja. Pokropil je skrinjo zaveze s krvjo zaklanih in Bogu darovanih spravni h žrtev.

Glejte, kdo more prešteti nepregledne trume grešnikov, ki so v teku dveh tisočletij prihitele k naši "Skrinji zaveze" s svojimi bremení težkih grehov. Pri njej so našli posredovalko in si izprosili spravo pri neskončno pravičnem Bogu. Kaj niso ravno spovednice po Marijinih božjih poteh glavni prostor, kamor romarji hite izpred milostnih oltarjev? Kako topla je zavest, da je naša nebeška Mati najboljša posredovalka, ki s "pokrovom usmiljenja" pokrije naše grehe.

Koliko bi se še dalo napisati o tem! To so vedeli tudi sestavljalci litanih, ki so v nazive uvrstili tudi "Skrinja zaveze". - Marija, ti si pri Bogu naša srednica milosti. Jezusova Mati si, ki nam je te milosti zaslužil, njih razdeljevanje pa izročil tebi. Bodi tudi meni "Skrinja zaveze" s svojim materinskim srcem usmiljenja in sprave z Bogom!

P. Miršek

MESEČNI MOLITVENI NAMEN

Za primerne domove vsem družinam

P. Odilo

Kostanjevica je staro mesto na Dolenjskem. Leži ob Krki, prav za prav je otok sredi Krke, saj ga krog in krog obdaja voda. Nas mesto samo ne zanima, tudi ne njegova starodavna zgodovina. Ustavili se bomo pri podružni cerkvi Matere božje dobrega sveta, ki stoji na nizkem gričku blizu Kostanjevice. Četrť ure hoda je iz mesta do božjepotne cerkve, ki se razgleduje s svojima mogočnima zvonikoma po

široki Krški dolini. Pot drži nekaj časa med njivami po ravnem, nato se dvigne ter nas privede na vrh. Vhod v cerkev je trojen: glavni na pročelni strani med obema zvonikoma in pa stranska dva vhoda, pod vsakim zvonikom eden. Ko stopimo v cerkev, takoj prevzame vso našo pozornost mogočni veliki oltar, kjer kraljuje milostna podoba. Ima pa cerkev še štiri stranske oltarje.

Milostna podoba Matere dobrega sveta je shranjena pod steklom v okviru, da se ne poškoduje. Marija drži v naročju božje Dete, ki ima desno ročico ovito okrog Marijinega vratu, levo pa na njenih prsah. Slika na stropu nad velikim oltarjem nam prikazuje legendarno zgodovino te milostne podobe: Dva angela neseta Marijino podobo, spodaj pa gledajo prizor ljudje in premišljujejo, kam jo bosta prenesla. - Angeli beže z Marijo. To nas spominja tistih hudih časov, ko so Turki po zavzetju prestolnega mesta Carigrada leta 1453 - torej ravno pred 500 leti - vedno bolj silili proti zapadnim krščanskim evropskim deželam ter so že zavzeli mesto Skader v Albaniji. Tu so dobili v roke tudi cerkev Matere božje dobrega sveta, toda Marijine milostne podobe niso več našli. Kakor poroča legenda, sta jo angela preko Jadranskega morja prenesla v italijansko mesto Genezzano, ne daleč od Rima. V Genezzanu je tako nastala še danes slovita božja pot.

Kostanjeviška božja pot

Nas pa zanima vprašanje, kako dobimo božjo pot pri Kostanjevici z istim imenom in s kopijo iste milostne podobe?

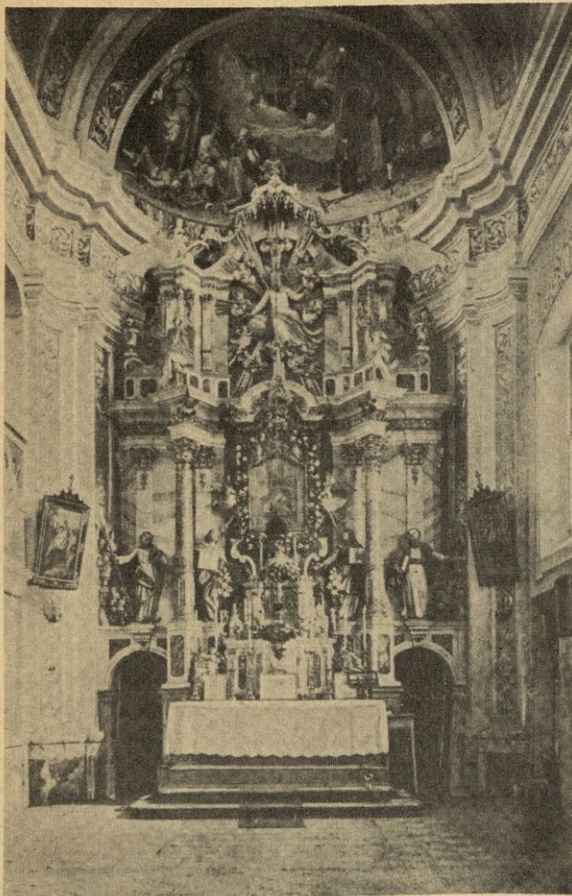
V Kostanjevici na Dolenjskem so se že v dvanajstem stoletju naselili cistercijanski menihi. Sezidali so si samostan in krasno cerkev. Oboje je bilo ohranjeno skoraj do današnjih dni. Cerkev so celo kratko pred drugo svetovno vojno slovenske oblasti prenovile, da bi se kot stavbena umetnostna starina ohranila poznim rodovom. Toda oboje, cerkev in samostansko poslopje, so komunisti med revolucijo popolnoma uničili. Tudi naša božjepotna cerkev Matere dobrega sveta je precej trpela v onih strašnih dneh, toda požigalska roka ji je le prizanesla. - Kostanjeviški cistercijani so bili pred stoletji različne narodnosti. Redovniki so bili slovenskega, nemškega, italijanskega in tudi francoskega pokolenja. Mnogi izmed njih so se šolali v Italiji in so od tam prinesli posnetek Marijine podobe, ki je bila v taki časti v Genezzanu. Kot sinovi sv. Bernarda - vnetega častilca Matere božje, so se cistercijani povsod trudili širiti njeno češčenje. Cistercijanski opat Aleksander Haller pl. Hallerstein je naredil načrt za kostanjeviško Marijino cerkev, ki je bila pozidana leta 1777. Posvetil jo je ljubljanski škof Karel grof Herberstein ob navzočnosti velikega števila duhovnikov in vernega ljudstva.

Marijo kličemo v litanijah: Mati dobrega sveta, prosi za nas! Velikokrat smo v dvomih, kaj bi storili, da bi bilo bolj prav. Človek je večkrat na razpotju in ne ve, na katero stran bi se obrnil. Išče dobrega sveta pri ljudeh, a ga ne najde, se ne zanese, da bi bil svet res dober. Kdo nam bo dal najboljši svet? Gotovo Bog, ki je določil presveti Devici častno mesto poleg svojega nebeškega prestola. Zato jo imenujemo

tudi Sedež modrosti, Delilko vseh milosti in dobrot. Marija pa nam tudi rada svetuje, ker je naša najboljša Mati. Kakor je nemogoče, da bi dobrazemeljska mati svetovala svojemu otroku kaj škodljivega, tako nam bo v vseh dvomih tudi Marija dala najboljšo misel. S svojim dobrim svetom nam bo pokazala tudi sredstva, s katerimi bomo gotovo dosegli to, kar nam je najbolj koristno.

Zato se ne čudimo, če je imela tudi ta slovenska Mati dobrega sveta naprijaznem gričku nad Kostanjevico vedno dosti obiskovalcev. Seveda so se časi zelo spremenili. Prišel je ukaz "cesarskega mežnarja" Jožefa II. z ukinitvijo kostanjeviškega cistercijanskega samostana. Menihi somorali zapustiti svoj ljubi dom in se raziti na vse strani sveta. Samostansko premoženje je bilo zaplenjeno, mnogo dragocenosti razprodanih. Takrat so požgali tudi veliko zgodovinskih rokopisov. Ljudje v okolici so se še dolgo spominjali, kako neusmiljeno so delali pokončevalci z dragocenimi listinami, ki so jim rekli "stari papirji". Nanosili so jih iz samostana celo grmado in jo zažgali. Ker ni hotela takoj goreti, so rokopise preobračali z železnimi vilami, da bi bilo prej vse uničeno. Primer, ki se je ponavljal pri nas tudi med drugo svetovno vojno in uničil toliko dragocenih arhivov...

Da je z izgonom belih menihov trpela tudi božja pot Matere dobrega sveta, ni treba omenjati. Kljub temu se je božja pot ohranila do danes, četudi ne prihaja več toliko romarjev. Največja shoda pri Materi dobrega sveta nad Kostanjevico stana praznik Marijinega imena in na kvarterno nedeljo meseca septembra. Takrat obhajajo god Matere dobrega sveta. Kdor le more, pohiti na prijazni griček. Pestro sliko romarjev poživljajo posebno narodne noše so-

Veliki oltar kostanjeviške božje poti

sednjih Hrvatov. Ganljivo je gledati njihovo pobožnost, ko drsajo po golih kolenih in svečo v rokah zopet in zopet okoli oltarja, spoštljivo poljubljaajo oltar in svete podobe.

Prav blizu božjepotne cerkve Matere dobrega sveta stoji še danes starodavna kapelica, ki je tudi posvečena Mariji Devici. Ima staro zgodovino. Tukaj so se zbirali naši predniki v raznih stiskah, še predno je stala božjepotna cerkev, zlasti pa so tu prosili Marijo pomoči ob turških navalih. Nekoč se je vršila v tej kapelici služba božja in menih iz kostanjeviškega samostana je z gorečo besedo vzpodbujal vernike, naj se s trdnim zaupanjem zatekajo k Materi božji. Ko je pridigar končal, je zašumelo med množico: "Turki gredo!..." Strah in trepet se je po-

lastil vsega ljudstva. Oblaki dima in ognjeni zublji so jim naznanjali, kaj dela bližajoči se sovražnik s slovenskimi domovi. Vsak je hitel v svojo hišo skrit in rešit, kar je v naglici še mogoče. Kmalu so pridrvela turška krdela do kapelice. V bližini je stala županova hiša, ki so jo popolnoma izropali. Našli so sina in hčer ter ju odpeljali s seboj v sužnost. Zapomnila sta si obagorečo pridigo, ki sta jo tik pred prihodom Turkov slišala pri kapelici. Tako tudi na Turškem nista pozabila Matere božje. Prosila sta jo, da bi pogumno prestala vse preizkušnje. Po dolgih letih se jima je posrečilo, da sta ubežala in se srečno vrnila domov ter hvaležno pokleknila pred Marijino podobo. Njuno zaupanje v Mater božjo je bilo res bogato plačano:

Zato pa:

Pozdravljena, Mati dobrega sveta,
ti luč blagodejna večnih višav,
o pošlji en žarek božjega ognja
svoje svetosti otrokom nižav!

Mati, svetuj nam na zemeljski poti,
strma je, težka, korak negotov;
preko nevarnosti naj nam pomaga
tvoja beseda in tvoj blagoslov.

✕

Ravno smo pripravili članek za tisk, ko nam je prišel v roke argentinski "Šmartinski vestnik" z dne 1. avgusta tega leta. Iz njega povzemamo še en odlomek, verjetno najstrašnejši v zgodovini kostanjeviške božje poti. Ta zgodba iz ust očitca je le ena izmed mnogih, ki se skrivajo za rdečo zgodovino "osvoboditeljev". Kaj bodo rekli nanjo oni, ki še danes nočejo videti resnice?

... Bilo je leta 1942. Na jesen je šlo, ko so komunisti napadli cerkev Marije Matere božje dobrega sveta nad Kostanjevico. Mala posad-

ka legionarjev ni bila kos velikemu navalu in se je umaknila v stolp cerkve. Mi smo poskušali zavzeti cerkev, a ni šlo vsled našega položaja v ravnini in prodiranja po zadnji strani hriba. Komunisti niso bili sigurni, dokler ne uničijo posadke, ki se je hrabro branila iz cerkvenega stolpa. Razkrili so bližnje slamnate strehe, znesli slamo v cerkev in skupno s cerkvenimi klopmi zažgali. Hoteli so udušiti hrabre borce z dimom, ker v stolp niso mogli prodreti. Zato je bil naval vedno hujši na cerkev. Udrle so še komunistke; njim pa je bil glavni cilj tabernakelj, kjer so bile shranjene svete hostije, četudi je bila podružna cerkev. Farani niso mogli v župno cerkev zaradi vednih komunističnih

napadov. Toda v zadnjem času se nam je z zvijačno taktiko posrečilo, da smo zapodili komuniste, ki so se ustrašili v temi fingiranega prodiranja čete legionarjev in zbežali. Šli smo v cerkev. Bil sem osebno navzoč kot vodnik čete. Fantje iz stolpa so se rešili v cerkev vsi živi in zdravi, a pred tabernakljem se nam je nudil grozen prizor. Sam pekel ga ni zmožen. Naše slovenske komunistke so raztresle svete hostije po vsej cerkvi in Najsvetejše nezahvalno oskrunile z lastnim blatom in v... Za nami došli kostanjeviški dekan g. France Golob je ob tem prizoru glasno zajokal in se skoraj sesedel od same groze sredicerkve. Opravili smo v zadošččenje Najsvetejšega kar smo pač mogli.

Litanije zadoščevanja

Za vse naše krivice - oprosti nam, o Gospod!
 Za vse grehe svojih duhovnikov - imej odpuščanje!
 Za krivice naših voditeljev,
 za napake naših učiteljev,
 za grehe vseh družinskih očetov,
 za vse zločine nevrednih mož,
 za njih nespodobnosti in bogokletstva,
 za njih kriva pričevanja in bogoskrunstva,
 za naše revolucije in krivične vojne,
 za vse napade proti cerkveni oblasti,
 za vsa upore proti svetni oblasti,
 za strašne zločine,
 za sramotno delo slabega tiska,
 za naše politične zločine,
 za naše javno pohujšanje...
 v eni besedi: za vse pregrehe naše družbe
 - oprosti nam, o Gospod, prizanesi nam!

/Molitev evharističnega kongresa v Quito, Ekvador, leta 1886./

Iz zgodovine naših pionirjev

Dne 1. novembra je poteklo sto let, kar je bil v cincinnatski stolnici posvečen v škofa naš veliki rojak Friderik Baraga. Ta jubilej smo proslavljali ameriški Slovenci na lemontskem Baragovem dnevu, kanadski Slovenci so se ga spomnili s tridnevnicco v Torontu ravno za obletnico. Marquettska škofija pa je slavila svojo stoletnico obstoja v avgustu, dočim se je Baragu posvečen dan vršil dne 25. oktobra v Sault Ste. Marie.

Baraga je s svojim neutrudnim delom za Indijance in bele priseljence tako rekoč spremenil lice pokrajine ob Gornjem jezeru. Visoko so dvignili čast slovenskega imena on in njegovi rojaki-sodelavci.

Pričujoči članek, ki nam ga je poslal Mr. Gregorich, je priobčil Baragov duhovnik Edvard Jacker v cincinnatskem nemškem listu "Wahrheitsfreund" /XXX., str. 67. - 19. sept. 1866/. Je zanimivo za zgodovino Baragovega plodonosnega dela in lepo kaže, kaj so ljudje tuje narodnosti mislili o naših rojakih, delavcih v vinogradu Gospodovem ob Gornjem jezeru. Novomašnik Vertin, ki ga članek omenja, je poznejši Baragov naslednik na marquettskem škofijskem sedežu.

Če bi v naših časopisih poročali in na drobno opisovali vsako mašniško posvečenje in vsako slovesnost nove maše duhovnikov, posvečenih v Združenih državah, ne bi preostalo mnogo prostora za druga poročila. Bogu bodi zahvala, da taki dogodki niso nič več redkost. A posebne okoliščine nas opravičujejo, če take novice včasih le objavimo v širši obliki.

Ko je prevzvišeni škof Baraga potoval v La Pointe, na svojo prvo misijonsko postojanko ob Gornjem jezeru /vožnjo iz Detroita tjakaj napraviš danes v štirih dneh, takrat pa je med velikimi žrtvami in nevarnostmi trajala cel mesec/, tedaj pač ni mislil, da bo kakih trideset let pozneje več kot ducat - večinoma od njega posvečenih duhovnikov - na tem neobljudenem obrežju darovalo svetomašo in oznanjalo številnim naselbinam božjo besedo. Pred manj kot dvajsetimi leti je bil prevzvišeni nadpastir še edini duhovnik ob Gornjem jezeru, zahodno od Sault Ste. Marie. Šele pred šestimi leti sta si dva duhovnika razdelila oskrbovanje občin na polotoku Kewenaw, kjer jih ima zdaj osem svoje župnije.

Pred enajstimi leti se je peljal pisec teh vrstic s svojim škofom v indijanskem čolnu iz lubja mimo našega Portage-Lake-a /Houghton in Hancock/. Noč poprej sva prebila v divjini pod zvezdnatim nebesnim "šotorom". Gospod škof je pokazal na vrsto lesenih trdnjav na pobočju in opomnil: "Tu biva nekaj belih ljudi, katere morate obiskati od časa do časa." - Danes stojita na tem kraju dve cerkvi, za osem tisoč duš katoliškega prebivalstva že premajhni in sta dve novi nujno potrebni. V zadnjih štirih letih pa je v naši cerkvi v Hancocku kar pet novoposvečenih duhovnikov škofije darovalo prvo sveto mašo. Štirje so bili Irci, eden Avstrijec.

Preč.g. Janez Vertin, sin enega naših uglednih meščanov, rojen v Dobljčah na Dolenjskem /torej rojak našega prevzvišenega škofa/ in v zadnjih letih gojenec Salesianuma, je prejel svete redove v teku zadnjega tedna /subdiakoniat 27., diakonat 29. in mašniško posvečenje 31. avgusta/ v novi marquettski stolnici. Je torej prvi tam posvečeni duhovnik. Pri novi maši, ki jo je opravil včeraj v tukajšnji cerkvi svete

Ane, so asistirali preč. gg. Čebulj, Magne in Jacker, pričujoča pa sta bila Rev. Walsh in Sweeney. Slavnostna pridiga je bila, ker je večina občine irska, v angleškem jeziku. Cerkev v Cliftonu, za katero je novomašnik določen, prav tako obiskujejo Irci, poleg njih pa Nemci in Kanadčani. Oznanjati jim bo moral besedo božjo v treh jezikih.

Kranjski/slovenski/narod je v Združenih državah tako slabo zastopan, da bi tvorile vse družine skupaj komaj najmanjšo občino. In vendar šteje letošnji letopis že štirinajst imen kranjskih duhovnikov. Vsem

bi izstavile njih verske občine, ako bi jih vprašali, izpričevalo, ki dela čast njih imenu. Nekateri izmed njih stoje, kar tiče znanstveno izobrazbo, jezikovno znanje, pobožnost in duhovniško gorečnost, v prvi vrsti ameriške duhovščine. Mala Kranjska je dala misijonu med črnci v Nubiji Knoblarja /žal je prekmalu umrl/, našemu indijanskemu misijonu pa je podarila Baraga. Tudi častiti pionir-veteran Pirc je prišel od tam, da ne omenim še drugih mlajših in starejših misijonarjev. Naj bi jim še mnogi sledili!

Rev. Eduard Jacker, Hancock, Portage Lake, Mich.,
dne 3. septembra 1866.

Baragova cerkev v La Pointe, Wis.

Smrt

Vedno plazi se za mano:
Koder kroži vonj z gredic,
šepeta mi neprestano:
Hitro mine kras cvetlic!

Spremlja v senco me pod drevje,
kakor klošč se me drži
in mi kaže na vejevje,
ki nič več ne zeleni. . .

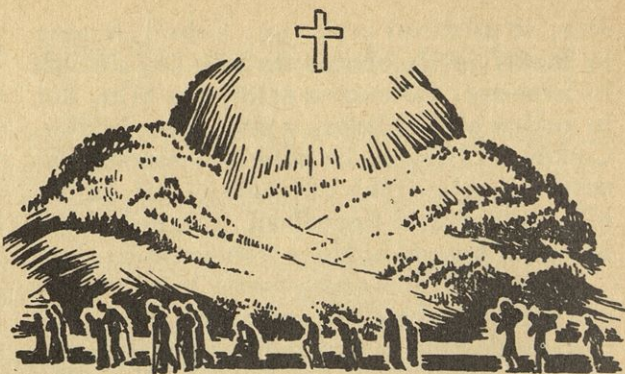
Ptiček mi je sredi gaja
ljubeznivo pel nekoč,
a je rekla: Konec maja
vzela ga bo temna noč!

Kadar nežno lice božam,
brž izvabi mi solze:
mlad obraz primerja rožam,
ki v jeseni oblede.

Kaže mi odprto knjigo,
vezano v mrtvaški prt.
Tudi jaz sem v njej zapisan -
veli list - za božji vrt. . .

POTA BOŽJE PREVIDNOSTI

P. Fortunat OFM

Louisa ni odšla v Genovo, da bi se tam sešla s svojci. Prednica ji je dovolila, da je še ostala v samostanu. Bala se je zanjo, da bi med protestanti odpadla od vere. A dekle sama pravi: "To je bila zmota. Skušnjave proti veri pridejo tudi v samostanu. Ko sem bila med protestanti, me niso niti enkrat napadle. Ko sem naše prednosti jasneje spoznala, se je moja vera še bolj utrčila. Vsi smo se ogibali kakršnega koli prerekanja - razen enkrat, ko sva z mojim bratom-misijonarjem govorila o krstu. Med katoličani in protestanti je neizmerna stena, ki je zgrajena iz napačnih idej, predsodkov, napačne poučenosti... Ko bi se ta stena nepravlega nasprotstva porušila, bi bile misli bolj odprte luči resnice. Verujem, da bo končni uspeh tega dela pripadel Katoliški akciji..." je pisala.

Ker Louisa ni prišla v Genovo, so prišli domači k njej. V samostanu jo je obiskal brat s svojo ženo. Oče, ki je dejal, da nikoli ne bo prestopil praga katoliškega samostana, jo je pričakoval v hotelu. Ko je zagledal svojo hčerko, se je zgrudil na stol in jokal kot otrok. Toliko časa je ženi videl in kaj vse se je med tem zgodilo! Poleg tega je bila med njima tako močna in iskrena ljubezen.

"Moj Bog, kje je Tvoja volja?" vzklika Louisa, ko opisuje ta dogodek.

Povedala je svojcem, da je odlovljena iz samostana, ni pa jim razodela, da je vzrok njena bolezen. Sicer so pa sami videli, kaj tvega s svojim šibkim zdravjem z vstopom v samostan.

NOV KRIŽ

Grofica Aligardi ni pozabila na Louiso. Ostala ji je zvesta prijateljica. Nudila ji je odlično mesto tajnice in spremljevalke svoje ostarele matere. Toda spovednik, ki je bil obenem tudi spovednik te plemenite družine, je preizkušanemu dekletu svetoval, naj še poizkuša pot za svojim redovnim poklicem.

Frančiškanske sestre Deteta Jezusa so pristale na to, da sprejmejo Louiso v svojo redovno družino, kakor hitro bo ozdravela. Tako ji je bilo mnogo na tem, da bi bila spet zdrava. Ker je imela še nekaj denarja, se je pridružila lurškim romarjem. S kakšnim veseljem jo je to romanje navdalo, opisuje sama:

"V Lurdu sem našla preblaženo Devico Marijo. Odslej je Ona del vsega mojega življenja. Vem, da prihajajo vse milosti po njenem posredovanju. Srčno želim, da bi zadostila za dolgo vrsto let, ko je nisem poznala; in za toliko njenih otrok, ki je ne poznajo in niti nočejo sprejeti dobrot njenega materinskega Srca."

"Prosila sem Marijo, naj mi vrne redovni poklic in naj me v ta na-

men ozdravi. Prosila sem jo za spreobrnjenje vse naše družine, naj me stane kar hoče."

"Trikrat sem se kopala v čudodelni lurški vodi. Tik pred odhodom pa sem čutila, da sem - zdrava. Duhovni oče, smejali se boste, a ne vem, kako se je zgodilo: približno en teden sem se počutila popolnoma ozdravljena. Nikakega ostanka bolezni ni bilo več. Mati Reggio me je poslala k prvovrstnemu zdravniku, ki je ugotovil, da z mojimi pljuči ni prav nič narobe. Frančiškanske sestre Deteta Jezusa so bile zelo vsele moje sporočila, toda potrebovala sem za vstop spričevalo njihovega zdravnika. Ko me je pregledal še ta zdravnik, je resno dejal: 'Redovno življenje je zelo trdo. Ni priporočljivo za osebe s slabotnim telesom.' Pristavil je še, da so moja pljuča v slabem stanju. Bolezen se je na nerazumljiv način povrnila, kakor je na nerazumljiv način prešla. Moj Bog, kje je Tvoja volja!..."

Njeno upanje se je torej spremenilo v nov križ.

"PEROTI LJUBEZNI"

Vse življenje Louise Jaques nas uči, kako Bog dušo vodi skozi preizkušnje. Ovira za oviro se stavlja na njeno pot za redovnim poklicem; ena je težja od druge. V vseh križih pa išče dekle le božjo voljo.

Ko je najbolj trpela vsled zdravnikove ugotovitve njenega slabega zdravja, je prejela ponovno pismo od očeta. Vabil jo je, naj skupno z njim in sorodniki preživi počitnice, ker ji bo sveži gorski zrak zelo koristil. Dostavlja besede, ki izražajo veliko ljubezen: "Ne boj se, da bi imela kake težave zaradi svojega spreobrnjenja: jaz te bom vedno branil!..."

Spovednik je Louisi svetoval, naj si izprosi od očeta serijo potrebnih injekcij. "Stori to za Jezusa!" Zopet žrtev in porizanje: govoriti o svoji

bolezni, prositi... A storila je tako in domači so ji pomagali. Hudo ji je bilo le to, ka so vselej dajali le en pogoj: "Ne pojdi nazaj v samostan!" Ona pa je prav zaradi redovnega življenja hotela ozdraveti...

Louisa je trpela. Vsak dan bolj je čutila, kako velik prepad je med njo in domačimi. Le močna medsebojna ljubezen je gradila most. "Bilo je treba peroti ljubezni, da smo šli preko tega prepada," je sama pisala.

Ko so se domači vračali v Afriko, so ponovno izražali željo, da bi odšla Louisa z njimi. A še vedno je imela trdno voljo postati redovnica.

REDOVNICA

Oče je prevzel vse stroške njenega zdravljenja in injekcije so ji res vračale zdravje. Tako je bila medtem sprejeta v neko žensko redovno družbo. Niso pa je poslali v kak samostan, temveč v neko manjšo postojanko na deželi. Tu je dne 22. februarja 1931 postala postulantka. Želela je sicer v pravi samostan, a morala je čakati še nekaj let. Poslali so jo na učiteljsiše, ker je Louisa končala šolo na nekem zasebnem protestantskem zavodu in njena diploma pred državo ni bila priznana. Po dveh letih pa so jo poslali predstojniki kot učiteljico na farno šolo v kraju, kjer je bila sprejeta za postulantko. Vedela je, da more delati redovne obljube samo v samostanu, zato ji je ta kraj odmiškal cilj njenega življenja. A pokorščina ji je odkazovala službo na podeželski farni šoli. Šele 3. februarja 1935. je smela napraviti obljube za eno leto. V svojem srcu pa je že zdavnaj vse svoje življenje darovala Jezusu.

MISIJONSKI
MESEČNI NAMEN

Za svobodo šol v Afriki

POKORŠČINA NI LAHKA

Prva Louisina želja ob redovnih obljubah je bila: darovati svoje življenje za spreobrnjenje domačih. Ko je duhovnika vprašala za svet, je bila njena pokorščina postavljena na preizkušnjo. Ta ji je dejal, naj se daruje za njihovo zveličanje, ne zahteva pa naj od Boga njihov prestop v katoliško Cerkev, torej vidni znak njihovega spreobrnjenja. Tudi ji ni dovolil, da bi ponudila Bogu za domače svoje zdravje in sprejela smrt.

Kdor ni v pravi veri, a živi po vesti in želi storiti vse, kar je za zveličanje potrebno, se lahko zveliča. Imeti mora seveda kesanje nad svojimi grehi in željo spolnjevati božjo voljo. To velja za vse, ki še niso spoznali popolne resnice, katero hrani samo katoliška Cerkev po vodstvu Svetega Duha. Za katoličana velja drugače, saj je član prave in nezmotljive Cerkve božje. Svojo vest mora oblikovati in vzgajati po naukih, ki jih uči Cerkev in katerim se mora podvreči v vseh stvareh

vere in morale. Katoličan ima priliko za pouk, dolžan je ta nauk tudi spolnjevati in zanj izven Cerkve ni zveličanja. Zato oni, ki se Cerkvi upirajo in delajo nasprotno v važnih stvareh vere in morale, zapadejo cerkvenim kaznim. Ako se katoličan na primer poroči na sodišču, se s tem izloči iz Cerkve. Za katoličana je veljaven samo zakon, ki je sklenjen pred uradnim zastopnikom Cerkve, to je župnikom ali onim, ki ga župnik pooblasti. Prav tako se izloči iz Cerkve, kdor se vpiše v organizacijo, katere namen je delo in rovarjenje proti Cerkvi.

Louisini sorodniki pa niso poznali katoliške Cerkve. Vzgojeni so bili v protestantovski ločini, saj je bil oče celo pastor in misijonar. Le Louisa je našla pot v pravo Cerkev. Razumljivo je, da je želela za seboj pripeljati tudi ostale. Zato je bila njena pokorščina do spovednika, ki ji je ukazal molitev za njih zveličanje brez vidnih znakov, da je molitev tudi uslišana, zanj res težka preizkušnja.

/Konec prih./

Švicarski slikar Boklin je napravil znamenito sliko z imenom "Otok mrtvih". Naslikal jo je pod težkim vtisom človeške potrnosti in žalosti. Nihče ne taji: slika je velika umetnost. Priznati je tudi treba, da je slika pretresljiva. Ponosno se dviga strma pečina iz morja kot znak neizbežne usode. Med skalovjem rastejo v globoki resnobi ciprese in vrbe žalujke. Na skalnati steni pa so vdolbene votline, kjer ima smrt svoje bivališče. Iz vsake teh odprtih gleda mrtvaška glava. Temni oblaki vise na nebu, valovi pa tulijo svojo žalostno tožbo. Od obrežja se pomika čolnič: mrtvaško rakev vozi, nad njo pa se sklanja z belim platnom ogrnjena postava... Vsakemu opazovalcu se zdi, da mu hoče temna vdolbina skalnatega otoka povedati: "Danes pride ta k nam, a jutri kdo drugi. Nekega dne prideš tudi - ti! Da, tudi ti si na vrsti!..."

Brez dvoma pretresljiva in pomenljiva slika. Toda nekaj ji manjka. Kaj je za onimi vdolbinami, kaj je na drugi strani te strašne skale, to je najvažnejše vprašanje za slehernega človeka. Slika nam na to ne odgovarja, odgovarja pa nam naša vera: Otoka mrtvih ni! Smrt je začetek življenja: večnega življenja, srečnega ali strašnega. Sami izbiramo...

Gregorijanska univerza v Rimu je pred kratkim praznovala 400-letnico svojega obstoja. Ustanovil jo je papež Gregorij XIII. Univerza je verna podoba veseljnosti in edinstnosti katoliške Cerkve in po pravici zasluži ime "Kolegij vseh narodov", kakor jo je ustanovitelj sam imenoval. Danes obiskuje ta zavod okoli 2600 študentov, ki pripadajo 58 različnim narodnostim. Med njimi je tudi 300 Amerikancev.

V zadnjih treh letih je bilo v korejskem taborišču severnokorejskih in kitajskih vojnih ujetnikov nič manj kot 1900 spreobrnjenj. Vse to ogromno delo poučevanja in spreobrnjanja so opravili štirje duhovniki iz Maryknoll misijske družbe in en frančiškanski misijonar, katerim so pomagali tudi katehisti med ujetniki samimi. Med spreobrnjenjci je 144 Kitajcev, ostali so Korejci. Poleg tega se 650 Korejcev in 35 Kitajcev pripravlja na sveti krst. Žetev je velika, a žal je delavcev malo!

Osemdeset let stari Father Choblet še vedno goreče dela med gobavci na Gilbertskih otokih (Tihi ocean). Po rodu je Francoz, član misijske Družbe presvetega Srca Jezusovega. Pred 25 leti je sam zbolel za gobavostjo. Ravno se je odpravljal po 36 letih plodnega delovanja v svojo domovino na obisk. Pa se je moral zaradi bolezni odpraviti v "taborišče živih mrtvecev." Prebivalce tega otoka - gobavce - je našel v popolni izpuščenosti in brez vsake volje do

življenja. Toda v nekaj mesecih jih je dvignil, da so se oprijeli koristnega dela, zlasti ribarjenja in izdelovanja mrež. Kmalu po njegovem prihodu je otok izgubil mrtvaški videz; zopet sta se naselila nanj smeh in dobra volja. Misijonar sporoča, naj ne skrbe glede njegovega položaja, ker je prav zadovoljen v svojem delu, kljub bolezni. Imenujejo ga "moderni oče Damijan."

Španska družina Baraut - Obiols v Pons-u, provinca Lerida, ima nič manj kot dvajset svojih članov posvečenih Bogu. Dvanajst jih je duhovnikov, trije pa so bratje lajiki v salezijanski kongregaciji. Petorica ostalih še študira v semenišču, oziroma v noviciatu.

Mati in hčer - obe redovnici Kongregacije Marijinega darovanja v Kanadi - sta na poti v japonske misijone. Ime matere pred vstopom v red je bilo Marie Imbleau in je vdova od leta 1944. V noviciat je vstopila leta 1950, njena hčer Marie Therese pa eno leto prej. Obe sta bili pred vstopom v samostan požrtvovalni moči pri centru katoliške univerze v Ottawi, Kanada.

Porast spreobrnjenj na Japonskem je skoraj čudež, pravi Father Timothy Connolly, generalni predstojnik misijske kongregacije sv. Kolumbana. Father Connolly navaja tokijskega nadškofa Petra Tatsuo Doia, ki pravi: "Nekoč je bil misijonar na Japonskem zelo zadovoljen, če je imel tri spreobrnjenjence na leto, sedaj pa mu ni dovolj, če

jih ima vsako leto 20 ali 30." Father Connolly, ki je preživel dva meseca na Japonskem, pravi, da je največji problem na Japonskem pomanjkanje katoliških šol za moško mladino. V ta namen bi Japonska rabila čim več redovnih kongregacij duhovnikov ali bratov, ki se bavijo s šolstvom.

Vpliv katolicizma v Angliji v zadnjem času precej raste, čeprav so katoličani tam v veliki majnšini. To čutijo seveda tudi Anglikanci, kar jim pa ne gre v račun. Zato je primas anglikanske cerkve pred kratkim napadel katoličanstvo v Angliji. V svojem govoru, ki ga je imel anglikanski duhovščini na cerkvenem zborovanju v Canterbury, je dejal, da so katoličani postali nasilni in odrekajo svobodo vesti. Med drugim tudi opravičuje komuniste, ki za železno zaveso preganjajo katoličane.

Ne bi bilo napak, ko bi mož najprej pogledal pred svoj prag in malo pomedel. Najbrž ga bo v oči napredek angleških katoličanov in tisoči konvertitov vsako leto. Glede preganjanj za železno zaveso pa bi verjetno drugače govoril, če

bi to preganjanje na lastni koži občutil. Morda mu ne bo ušlo, saj je Anglija z vso Evropo precej rdeča...

Člani društva Presvetega Imena v Manili (Filipini) so pred kratkim zažgali velik kres. Za ta kres pa niso rabili drva, ampak - nedostojne knjige in časopise. Pri kresu je bil navzoč tudi škof Mariano Madriga, ki je vzpodbujal tisoče zbrane mladine, naj nadaljujejo boj proti slabemu čtivu. Ob isti priliki je eden glavnih odbornikov te organizacije naznanil vsem zbranim, da mislijo napraviti popoln bojkot Filipinske vzgojne organizacije, (ki jo lastujejo Amerikanci), ker neprestano uvaža iz Amerike velike množine knjig in časopisov zelo dvomljive vrednosti.

Tudi radio in televizija naj služita širjenju veselega oznanila krščanske ljubezni in bratstva, saj smo vsi otroci enega nebeškega Očeta. Škof Fulton Sheen ima zopet svoj tedenski televizijski program, kateremu sledi 20 milijonov ljudi po vsej širni Ameriki in Kanadi, tudi nekatoličani. Številnih katoliških programov ameriškega radia pa bi skoraj ne mogli prešteti. Častno mesto med njimi zastopa "Hour of St. Francis". To radijsko uro, katere sponzor je tretji red sv. Frančiška, oddaja nad 500 radijskih postaj. Program vodi p. Hugh Noonan OFM, pomagajo pa mu mnogi svetovnoznanilski filmski zvezdniki, ki za priljubljenega sv. Frančiška in njegovo oznanilo miru radi darujejo

svoje igralske talente. P. Hugh pripravlja zdaj tudi televizijski program, ki ga bomo videli za božič.

Koliko verskih programov pa oddaja radio katoliške Slovenije? Ameriški Slovenci bi radi odgovor od "voditeljev" naše preizkušane domovine. Dati ga bodo morali, če ne zdaj, pa pozneje kdaj...

Dne 14. oktobra je papež Pij XII. v Rimu blagoslovil nov Severnoameriški kolegij. Nalašč za to slovesnost je prišel iz Castelgandolfa. Slovesnosti je prisostvovalo petnajst kardinalov ter mnogo nadškofov in škofov iz vseh delov sveta. Iz Združenih držav so prišli trije kardinali, deset nadškofov in šestindvajset škofov. Med svetnimi dostojanstveniki je bila tudi Mrs. Clare Boothe Luce, ameriški poslanik v Italiji. Novo poslopje je stalo tri in pol milijona dolarjev in bo lahko vzelo pod svojo streho dvakrat toliko študentov, kot staro poslopje Severnoameriškega kolegija. Od ustanovitve tega kolegija pred 94 leti je izšlo iz nje ga sedem kardinalov, štiri-deset škofov in več kot tisoč duhovnikov.

Papež Pij XII, kakor tudi prezident Eisenhower sta pozdravila mladinski teden, ki ga je priredil mladinski oddelek N.C.W.C. od 18. do 25. oktobra.

Sv. oče je podelil apostolski blagoslov vsem udeležencem. Tri sto radijskih postaj je prenašalo programe mladinskega tedna.

P. Hugh Noonan OFM, vodja radijskega programa "Hour of St. Francis", ter p. Eugene Murphy SJ, vodja radijske ure "Sacred Heart Program".

LEMONTSKI ODMENI

Zadnjič smo se za konec romarske sezone zahvalili vsem, ki so kakor koli pomagali v našem Romarskem domu. V tej številki pa naj se zahvalimo vsem romarjem, ki so to leto obiskali lemontsko Marijino božjo pot. Vsem skupinam, zlasti njih organizatorjem, naj bo naša Marija Pomagaj bogata plačnica za njih romarsko pot, ki gotovo ni bila brez žrtev. Pa tudi posameznikom velja: Hvala za obisk in še se oglasite!

Število romarjev, ki raste iz leta v leto, je zgovorna priča, da so ameriške Brezje slovenskim izseljencem res prirastle k srcu. Pa tudi Marija je najbrže iz leta v leto bolj radodarna, čim bolj se zanimamo za njeno božjo pot. Mnogo pisem zahval dobimo vsaki mesec, kakor je tudi mnogo romarjev prišlo na božjo pot iz obljube in v zahvalo.

Brali ste že v Ameriški domovini in naj za konec romarske sezone omenimo še tu enega izmed naših romarjev, ki je letos gotovo dosegel med njimi prvo mesto in je njegov zgled vreden omembe. Slo-

venski fant Janez Jeglič je po srečni vrnitvi iz korejske fronte izvršil svojo obljubo: prišel je k naši Mariji Pomagaj peš iz South Benda, Ind. /112 milj/. Naj mu Marija še dostikrat usliši prošnje! Prepričani smo, da ne bo pozabila njegovih žuljev.

● Na nedeljo dne 13. septembra je imelo društvo Najsv. Imena fare sv. Štefana v Chicagu pri nas duhovno obnovo. Govore je imel p. Benedikt. Udeleženci so bili videti zadovoljni. Imeli so lepo vreme in so se lahko naužili svežega zraka po mili volji.

● Dne 27. septembra pa so imele duhovno obnovo pri Mariji Pomagaj članice Marijine kongregacije iz St. Francis College, Joliet. Več govorov je imel zanje jezuitski pater iz Chicaga, zaključnega ob treh popoldne pri molitveni uri in blagoslovu z Najsvetejšim. Veseli nas, da postajajo naše Brezje vedno bolj znane tudi ameriškim krogom.

● Na praznik Roženske Matere božje so prihitele k nam stalne romarice, ki jih iz Jolieteta pripelje Mrs. Anton Trlep, imele peto

sveto mašo ob devetih in več pobožnosti.

Mrs. Trlep, o kateri smo zadnjič poročali, da je med našimi jolietskimi prijatelji nabrala dar za nove preproge pri Marijinem oltarju, nam je poslala še \$14 /imena darovalcev so na platnicah! / in je skupna vsota \$ 502. 30. Še enkrat vsem iskren Bog plačaj!

● Na Baragovo proslavo je Mons. Butala pripeljal k nam Rev. Antona Korena, jezuitskega patra vzhodnega obreda. Father Koren je vice-spiritual v rimskem kolegiju "Russicum", kjer se bogoslovci raznih narodnosti pripravljajo za delo med ruskim narodom. Pri nas je ostal tri dni ter smo z zanimanjem sledili njegovim mašnim obredom. En dan je maševal tudi na gričku Assisi.

Ameriške Brezje so bile gostu zelo všeč.

● Č. Sr. M. Febronia nam je poslala sledeče v objavo: Sestrski samostan na gričku Assisi se prisrčno zahvaljuje neimenovani osebi, ki je darovala \$ 40. Prav sedaj bomo takih darov zelo potrebovale, ker

nameravamo spomladi zidati šolsko poslopje. Sedanji šolski prostori v samostanu so pretesni in učenek se priglašča vedno več. Letos imamo v Akademiji 49 učenek, od teh 31 v prvem letniku.

● Od 23. do 25. septembra je bil pri nas vseameriški letni kongres voditeljev tretjega reda sv. Frančiška. Te dni smo imeli v Domu okrog 30 gostov, največ frančiškanskih, konventualnih in kapucinskih duhovnikov. Tako so bile v naši sredi nekatere po vsej Ameriki znane osebnosti, kot na primer frančiškanski pater Hugh Noonan iz Kalifornije, začetnik in voditelj radijskega programa "Hour of St. Francis".

Zborovanjem kongresa, ki je bil pri nas

prvi take vrste, so z zanimanjem sledili tudi nekateri člani lemontske družine.

Lepoti ameriških Brezij se naši gostje iz vseh strani širne Amerike kar niso mogli načuditi. Odnegli so od nas najlepše spomine.

● P. Odilo je imel govore za štirideseturno pobožnost v La Salle, Ill. p. Kalist je govoril pri celodnevem češčanju v slovenski cerkvi na Willardu, Wis., p. Bazilij pa pri štirideseturni pobožnosti fare sv. Štefana v Chicagu.

● Dan pred Kolumbovim dnem je pripeljal k nam Rev. Tomc celavto ministrantov clevelanske fare sv. Vida. Bi radi, da bi jih tukaj pustil, pa se mu je kar mudilo domov. Obljubil

jim pa je, da jih bo pripeljal drugo leto za dalj časa. Na svidenje torej!

P. Klavdij pa je ob začetku šole pripeljal v Lemont na piknik ministrante milwauške slovenske cerkve. Smo res veseli takih skupin. Le naj tudi mladina zve o božji poti Marije Pomagaj!

● P. Leonard je pripeljal na Kolumbov dan k nam skupino skavtinj /Girl Scouts/ fare svetega Štefana, Chicago. Opravil je zanje sveto mašo pri votlini. Zaključek duhovne obnove je bil ob štirih v kapeli, ko jim je p. voditelj še enkrat govoril in podelil blagoslov z Najsvetejšim.

● Zlati jubileji fara ameriških Slovencev se kar vrstijo. Jubileja Sv.

Udeleženci narodnega tretjerrednega kongresa v Lemontu.

Vida v Clevelandu sta ne udeležila od nas p. Odilo in Clevelandčan p. Rafael Stragisher. V La Sallu se ga je udeležil p. Odilo, ki je imel ob tej priliki tudi slovesno pridigo in je opravil slovesno sveto mašo ob asistenci domačinov. Na nedeljo dne 25. oktobra pa je slavila zlati jubilej naša frančiškanska župnija sv. Jurija v So. Chicago. Slovesnost je povzdignil s pontifikalno mašo prevzv. škof ljubljanski, dr. Gregorij Rožman, ki je bil dan prej tudi naš lemontski gost. Asistirala sta mu kot diakon in subdiakon p. Jožef in p. Leonard, ceremoniar pa je bil Rev. Slapšak. Naše čestitke vsem gg. duhovnikom, ki so v teku let delovali na fari, kakor tudi faranom Sv. Jurija, zlasti pionirjem!

Slovesno pridigo je imel ob zlatem jubileju v slovenščini prevzv. g. škof, v angleščini pa p. komisar Aleksander.

● Dne 15. avgusta je napravil slovesne obljube slovaški klerik fr. John Joseph Gonchar, ki študira pri nas bogoslovje. Slovesnost se je vršila v samostanu slovaških frančiškanov v Pittsburghu, Pa. Želimo mu vsi dolgo vrsto let zveste službe v redu sv. očeta Frančiška!

● Ta številka se je zaradi tiskanja Koledarja

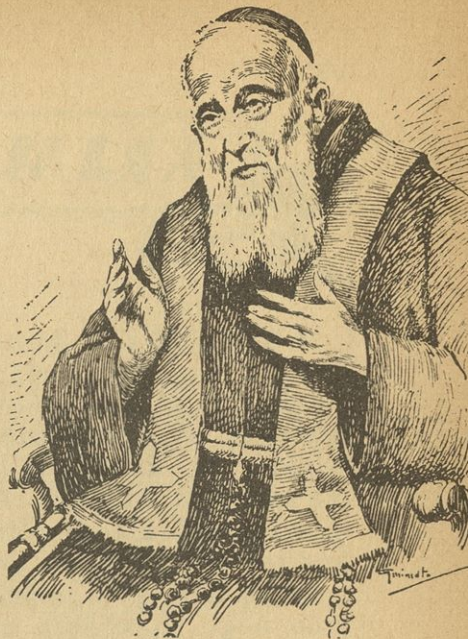
1945. malo zakasnila, kar nam ne štejte v zlo. Saj boste v novembru dobili Koledar, v katerem bo dosti zanimivega branja in veliko slik. Upamo, da bomo z njim vsem bralcem ustregli.

Upravnik pa bi rad objavil, da nikar ne bodite v skrbeh za Vašo pošiljko na Ave Marijo, če ne bo takoj odgovora. Zdaj v začetku novembra dobiva toliko pisem, da je težko vsem kos.

● V zalogi imamo lepe rjave serafinske rožne vence / rožni venec sedmerih veselj Marijinih/s sedmimi desetkami. Cena 75č. Prav tako imamo tretjeredne škapulirje nove vrste, ki se dajo oprati. Cena je 35 č.

● Iz Padove smo prejeli nekaj izvodov knjige: Božji služabnik pater Leopold, kapucin. Knjiga je tako lepa in zanimiva, da jo bo vsak z veseljem prebral. Cena je en dolar. Kakor nam je znano, jo ima v zalogi tudi Slovenska pisarna v Clevelandu. Imamo tudi nekaj izvodov iste knjige v angleškem jeziku.

P. Leopold je po rodu Dalmatinec, a je domala vse življenje prebil v Padovi, kjer je leta 1942 tudi umrl. Njegov življenjepis obsega skoraj same zglede iz spovednice, kamor so se k njemu zatekali ti-

soči in je vsem čudovito pomagal.

S knjigami smo prejeli iz Padove tudi precej tiskanih sličic patra Leopolda, oziroma spominčke s koscem njegove obleke. Kdor bi želel eno ali drugo, lahko dobi zastonj.

BOŽIČ se bliža. Ali ste si že naročili BOŽIČNE VOŠČILNE RAZGLEDNICE? Dobite jih lahko na naši upravi in sicer s slovenskim ali pa angleškim besedilom. Cena zavojčka je en dolar.

Naročilo nam pošljite čim preje, da si tako božične voščilne razglednice pravočasno oskrbite!

AVE MARIA KOLENDAR 1954 bomo poslali vsem naročnikom. Nenaročniki pa ga čim prej naročite. Izšel bo v novembru.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

• ELK RIVER, Minn. - Piše Mrs. Ivanka Kraljič: Pošiljam Vam članarino za Baragovo zvezo in prosim za vpis naše družine. Tudi malega sinka, ki že malo razumeva in bo že lahko zmolil kako očenaš za Baragovo povišanje na oltar. Pred nekaj meseci sem storila to obljubo Baragu. Dobila sem hude bolečine v desno nogo in včasih po cele noči nisem mogla spati, podnevi pa je bilo še težje in sem komaj mogla opravljati dnevne posle. Poskusila sem vse mogoče, a ni nič pomagalo. Nato sem začela devetdnevnicu k Frideriku Baragu z obljubo: če bodo bolečine prešle, postanemo vsi člani naše družine tudi člani Zveze, ki dela za njegovo beatifikacijo. Čim je šlo z devetdnevnicu h koncu, so bolečine začele ponehavati in zdaj je že zopet vse v redu: nobenih bolečin več ne čutim. Tako izpolnjujem obljubo in se Baragu javno zahvaljujem.

• CALGARY, Alberta, Kanada - Pošilja Florijan Duh: Pošiljam svojo naročnino in se Vam obenem iskreno zahvaljujem za list "Ave Maria", ki ga redno prejeman že dve leti. Prinaša nam vsem slovenskim izseljencem mnogo zanimivih člankov in nam nudi smernice za duhovno življenje. Bog plačaj za vse!

• SHARON, Pa. - Pošilja Jerry Okorn: Zahvaljujem se Vam za drago Ave Marijo, ki me vsaki mesec razveseli s svojo pestro vsebino. Lepo nas pripravlja na srečno večnost, saj nobeden od nas ne ve ne ure ne dneva. Tu v našem kraju je Vaš list izgubil letos staro in zvesto

naročnico, Mrs. Frances Valentinčič, ki je bila pri vseh zelo priljubljena in je rada hodila k maši, četudi je živela na oddaljeni farmi in je imela že 67 let. Pri delu jo je zadel nenadoma mrtvoud, čez pol ure pa je v bolnišnici izgihnila. Vzgojila je osem otrok, ki še vsi žive.

Doma je bila iz vasi Roplevo pri Dobrem polju, poročila se je v Pueblo, Colo, od leta 1912. pa je njena družina živela tu med nami.

Ave Marija je veliko Slovincem pomagala ohraniti dobro krščansko življenje, po njih pa tudi njih otrokom. Tega ameriški izseljenci ne smemo nikoli pozabiti.

• ASTORIA, N. Y. - Piše Rose Ovca: Prosim malo prostora v Zapečku Ave Marije. Dolžna sem javno zahvalo Mariji Pomagaj in Srcu Jezusovemu za hitro uslišano prošnjo. Moja mala vnukinja je dobila ponoči hude bolečine v glavi in ušesu ter je imela 104 stopinj vročine. Zatekla sem se po Jezusovo in Marijino pomoč, obljubila javno zahvalo, otroku pa rekla: "Obe prav lepo z zaupanjem moliva!" Ubožica je res tako molila in kar med molitvijo zaspala. Zjutrajni bilo o bolečinah nobenega sledu več in tudi vročina je popustila. Marija Pomagaj mi je že velikokrat pomagala.

• LANDSHUT, Nemčija - Pošilja Janez Solce: Kakor je žejni jelen potreben studenčnice, tako smo tudi po svetu razkropljeni Slovenci potrebni božje besede in njenih zveličavnih nauk. Vaš list Ave Maria bi nam bil tako potreben v teh hudih časih; z veseljem bi ga prebirali in

črpali iz njega duhovno hrano. To bi bil prvi in zato še dragocenejši verski list v našem taborišču, kjer živi okrog dvajset slovenskih družin.

Zelo radi bi naročili Ave Marijo, a po sili razmer nam je nemogoče, ker smo brez slehernih sredstev. Zato pa Vas v imenu nas vseh prosim iz dna srca, ko bi nam mogli pošiljali list brezplačno. Iz dna srca Vam bomo hvaležni in molili bomo za Vaše delo in dobrotnike.

/List Vam bomo redno pošiljali in za naročnino nikar ne skrbite. Naj Vam Marija Pomagaj prinaša mnogo tolažbe! - Urednik/

SLOVENSKA NOVA MAŠA V INDIJSKIH MISIJONIH

S temi vrsticami se hočem iskreno zahvaliti vsem, ki so mi čestitali k mašniškemu posvečenju. Ko sem delil svoj novomašniški blagoslov, se nisem omejil samo na klečečo množico pred mano, ampak sem ga podelil vsem svojim dragim prijateljem in znancem ter tudi vsem misijonsko čutečim srcem. Med temi ste tudi Vi, dragi bralci Ave Marije. Vseh sem se tudi spominjal pri prvi sveti maši, katero sem daroval v zahvalo za vse prejete dobrote vsemogočnega Boga po rokah blagih dobrotnikov.

Dragi p. urednik! Na obisku sem bil v New Yorku pri svojem prijatelju, pri katerem sem dobil v roke lemontsko Marijino glasilo "Ave Maria". Kako vsak vojak pogreša dobrega čtiva, bo vedel le oni, ki je sam služil vojaški rok. Prav vsi slovenski ameriški vojaki bi morali dobiti Ave Marijo, da le razumejo malo slovensko. Bila bi jim v veliko duhovno vzpodbudo in oporo.

Ko bom odslužil strica Sama, bom poromal k Mariji Pomagaj v Lemont. Za zdaj pa bodite prisrčno pozdravljeni!

Pvt. Nick J. Odar, Int. Serv.
Fort G. G. Meade, Md.

NAŠI POKOJNI

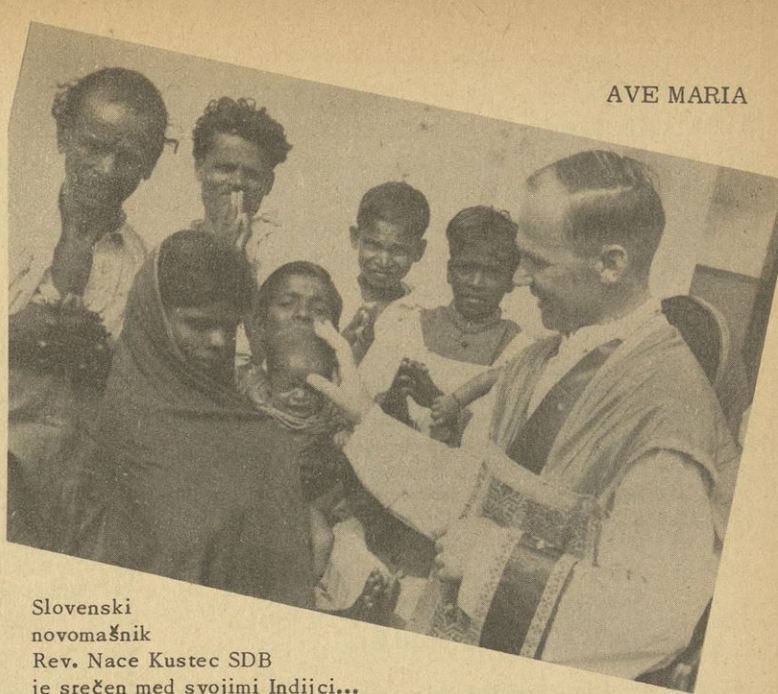
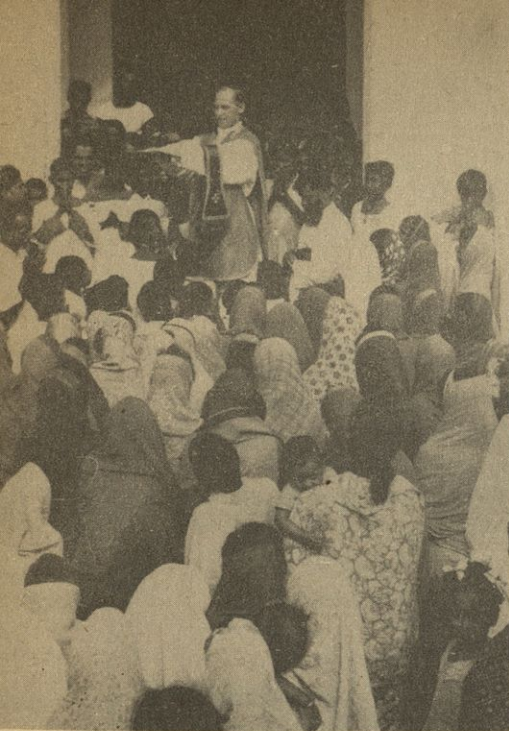
Katarina SAJER, Crested Butte, Colo.
Helen BIZJAK, Milwaukee, Wis.
Julia JELENCIC, Berwyn, Illinois
Rose KOREN, Cleveland, Ohio
John HOCEVAR, Cleveland, Ohio
Terezija UMEK, Waukegan, Illinois
Frank URH, Waukegan, Illinois
Frances VERHOVEC, Cleveland, Ohio
Lucija RACKI, Joliet, Illinois
Ivanka ZAKRAJSEK, Brooklyn, N.Y.
Mary BARLE, Cleveland, Ohio
Frances KMET, Cleveland, Ohio
Florian PAVEL, Lorain, Ohio
George MARKOVICH, Cleveland, Ohio
John STAJER, Chicago, Illinois
George VESELIC, Berwyn, Illinois
Nicholas VRANICAR, Joliet, Illinois

R.I.P.

Dan posvečenja in prve mašes ni bil zunanje tako lep, kakor bi bil doma v dragi Sloveniji. Sem ga pač obhajal v misijonski deželi. A bil je dan velike notranje sreče in tolažbe. Obhajal sem ga v družbi vseh slovenskih salezijanskih misijonarjev tod okoli, stotero bivših gojencev ter mnogih prijateljev.

Na dan posvečenja so nam (bilo nas je posvečenih osem: Slovenec, Francoz, Belgijec, dva Španca in

Slovenski
novomašnik
Rev. Nace Kustec SDB
je srečen med svojimi Indijci...

trije domačini) gojenci tukajšnjega salezijanskega zavoda priredili prijetno akademijo, na dan novih maš pa vprizorili lepo igro na domačem odru na prostem.

Jaz sem bil edini novomašnik, ki nisem imel nove maše v kapelici Doma, ampak sem jo zapel v preprosti misijonski cerkvi sv. Jožefa v Kovilurju. To je bila zame velika tolažba. Sicer sem imel v zavodu veliko prijateljev, ki bi me radi videli pri prvi daritvi, a tako sem že s prvomašo začel uresničevati svoje geslo: "Oznanjevati evangelij ubogim..."

Po novi maši so mi naši kristjani priredili proslavo s petjem, pozdravi in narodnim plesom. Seveda so mi dali najprej okrog vratu, kot je pristna indijska navada, lep venec. Na koncu sem se jim zahvalil in jim podelil svoj novomašni blagoslov. - Blagoslov je bil presenetljivo učinkovit... takoj po njem je začelo deževati. Ljudje pa so se kar jokali od veselja, kajti v teh pokrajinah že sedem let niso dobili dovolj dežja. Zdaj grem sleherni teden nekajkrat na ta misijon maševat, ker

pomagam na tej postaji živečemu misijonarju. Vsakokrat zakličejo ljudje: "Novomašnik je prišel! Danes bo deževalo!..." Doslej se še niso motili.

Še na dan novih maš smo vsi od g. provinciala dobili "pokorščino". Moja se je glasila: "Poučeval boš v Salezijanskem domu ter pomagal v misijonu!" Nisem se še popolnoma vživel v ta novi svet, a že gre. Več upam storiti z Vašo molitveno pomočjo. Misijonski svet se odpira pred menoj v vsej svoji problematični resničnosti. Delo in težave ter predvideni neuspehi me včasih malo plašijo. A tolažim se z mislijo, da je mnogo dobrih src, ki molijo zame in moje misijonsko delo. Tudi za kak gmotni dar se priporočam dragim ameriškim misijonskim prijateljem.

Rev. Nace Kustec S. D. B.
Tirupattur, S. India

+ + +

ZA BARAGOVO ZVEZO /preostalo/:
Po \$5: Rev.S.Dolsina, Rev.F.A.Sedej, L.Gnidica, J.Luzar, M.Filipovic, J.Knaus, M.Linc; po \$4.50: M.Hrovat; po \$3: F.Albrecht; po \$2: Mrs.Otonicar, A.Pucel, L.Stopar, T.Potokar, M.Lauriski; po \$1: J.Kolenc, F.Skubic, M.Lavtizar, M.Mihelcic, P.Ziherl, M.Skerl, A.Snyder, Mrs.Feuce, U.Lovsin, F.Perme, Rev.W.Lutar, M.Drenik, A.Lorber, T.Dezelan, M.Gorshe, Rev.J.Klopčic, A.Susman.

DOBROTNIKOM BOG POVRNI!

ZA SV.MASE: Po \$50: F.Bizjak, U.Erhatic, A. Primozic; po \$40: A.Maizel; po \$25: L.Raddell, M.Kosir, A.Sestan; po \$20: J.Schier, V.Sesek; po \$15: A.Malesich, Prijatelj, Stepec Fam., L. Kocjan, J.Vidmar; po \$13: Zuzek-Tomsic; po \$12: M.Hochevar; po \$11: R.Koss; po \$10: A. Svigel, M.Tomc, Mrs.Claretta, Mrs.Corrigan, C. Grmek, Mrs.Nemec, A.Kozjek, J.Zadnik, M.Belec, A.Petrich, J.Kastelic, L.Garus, A.Hrvat, A. Miks, A.Pavli, M.Novlan, F.Prostovich, R.Silbron, J.Medvesek, F.Vertacnik, M.Erzen, L. Kocjan, F.Pavsic, J.Mihelich; po \$9.50: Mrs. Kramer; po \$9: R.Krapes, A.Predan; po \$8: F. Cesar, F.Marolt, F.Klobucar, F.Pirman, F.Praznik, A.Dupar, A.Travnar, M.Udovich, A.Kozjek; po \$7: A.Gruden, J.Trep, F.Turk, A.Kavcic, N.N., po \$6: M.Podgornik, F.Kreutzer, M.Svete, T.Urbancic, M.Jeric, P.Predan, M.Logar, M. Somrak, J.Mrvar, M.Sustersic, M.Gornik, A.Birk, Mrs.Riffel, F.Adam, Chemazar Fam., F.Juns; po \$5: L.Menconi, M.Gubanc, J.Jager Sr., F.Koprivnik, J.Oberstar, J.Frank, A.Markoja, J.Kerzan, F.Ulcher, V.Sesek, M.Cekada, M.Mencin, A.Kovacic, L.Verbic, M.Bahor, L.Kapsh, T.Zlogar, Romarje iz Joljeta, T.Migvar, J.Horvar, M.Haggard, A.Durko, B.Zagar, Mrs.Cucnik, R.Lobdell, M.Aidisek, L.Loviscek, C.Gregory, M.Jenko, M. Debelak, M.Selder, V.Sesek, F.Kriznik, M.Bosanzat, I.Christ, T.Zupancic, A.Moze, F.Luskovich, M.Lampirc, Gole Fam., B.Dolsin, J.Cesnik, F. Zore, M.Manfrida, A.Slogar, A.Jursich, Mrs.Siska, L.Kocevar, T.Sucic, M.Hrstar, F.A.Hochevar, T. Marincic, A.Kramer, F.Koprivnik, G.Bokal, J. Janezic, F.Novak, J.Novak, L.Jzanc, A.Rosnov, H.Kastigar, A.Kozjek, G.Vodisek, A.Perko, A. Cucnik, M.Spellch, M.Vlasich, K.Vlasich, Kobal Fam., E.Draksler, L.Gorjanc, K.Mrezar, J.Grom, F.Gronez, F.Juns, C.Zorman, I.Frebil, A.Florijan, A.Marolt, J.Jamnik, V.Sesek, A.Gostic, A.Gomik; po \$4.50: J.Prezutel, M.Rebek; po \$4: F.Zore Sr., M.Furar, Mr.Menard, A.Moze, M.Durich, M.Hochevar, J.Champa, J.Kerzan, M.Dendinger, C.Fischer, L.Kuta, M.Koshir, A.Vesel, F.Okorn, D.Jerome, M.Sraj Malover, A.Kozel, A.Arko, M.Kovach, F. Mohar, R.Krall, A.Zeleznik, J.Marcek, A.Jurancic, R.Medvesek, J.Janezich, M.Rozman, Mrs.Mesec, T.Mozic, J.Pike, F.Mismas, A.Knaus, A.Tekavec, Orehek Fam., M.Juresic, G.Sorsek, M.Muha; po \$3.50: J.Mladic, T.Russ; po \$3: M.Hoge, R.Bahor, Mrs.Kastelic, F.Pogacnik, Mrs.Nasenbenny, F. Svete, U.Lovsin, T.Syker, T.Telich, A.Kozjek, M.Lapocinsky, G.Boudi, M.Poljak, M.Murato, M. Pajk, P.Brojan, Kamnik Fam., M.Petric, M. Lovrencic, F.Marolt, M.Jelarcic, A.Hoeffler, A. Derganc, J.Kmet, M.C.Hribar, M.Klinck, A.Ivec, F.Koncan, A.Nemgar, F.Bucar, A.Skrinar, M.Saligoj, A.Mozina, F.Ceme, J.Retel, T.Sustarsic, M. Draz, F.Pirman, G.Puhek, M.Mencin, A.Pucel, F. Ivancic, J.Strah, M.Glivar, V.Pogacnik, V.Bradac po \$2.50: Mrs.Malensek, M.Fink, P.Podgornik, A. Rozinka; po \$2: V.Troha, F.Jamnik, A.Pecek, A. Zitnik, F.Cerar, F.Memik, M.Segalle, F.R.Govekar, F.Tomazic, H.Kremzar, M.Dercar, A.Zann, J.Kersevan, F.Tomsic, A.Kaluza, W.Wackerlin, J.Habjan, K.Dolar, J.Vidmar, M.A.Bokal, Mrs. Cebular, Mrs.Bozich, Mrs.Markel, M.Sedlak, M. Matjasic, F.Jesenovec, C.Kelleman, G.Matison, M.Kozaglavski, P.Music, C.Jeras, A.Kremesec, T.P., F.Mali, Miss Vogric, M.Oblak, S.Ritlop, A. Petric, J.Rems, J.Zelko, A.Koz, A.Coff, A.Cersan, D.Jezernig, M.Dragan, J.Bezal, A.Pucel, A. Potocnik, F.Kastigar, A.Urbancic, N.N., J.Matkovic, J.Windishar, F.Pernach, A.Cukjati, J.Vidmar, A.Malovasic, F.Midofor, M.Janezic, M.Jaksha, M.

Pavlakovic, M.Strumble, F.Osaben, F.Krnjar, J. Saver, M.Memik, I.Gostic, F.A.Hochevar, Mati, A. Cainer, M.Skrobar, N.N., F.Tomsic, J.Tomsic, D. Stmisha, A.Doles, M.Sikonja, K.Kozina, M.Koss, J.Turk, A.Vesel, M.Svigel, R.Godmas, J.Regich, M.Ajster, L.Kadunc, F.Mahnich, F.Halozan, M. Kos, M.Mencinger, T.Prost, L.Prost, L.Danicic, M.Sternad, M.Glivar, P.Urh, J.Trep, A.Kamnik, A.Andrejasich, A.Krojacic, E.M.Dyke, A.Premetz, L.Verbic, J.Stajerk, L.C.Oresnik, A.Arko, M. Memik, J.Shustersich, F.Fink, R.Skufca, A.Morasovich, A.Droic, M.Koncar, F.Jalovec, T.Grum, Mrs.Surjan, U.Ambrose, J.Knopek, A.Ancel, P. Mesec, F.Kastigar, J.Dedek, M.Jancar, M.Roseman, M.Kuhar; po \$1.50: Flister Fam., Holland Fam., M.Jamnik, Mrs.Schuster, J.Tomazetic, C. Schuster, E.Kerzich, M.Schifer, M.Ambrose, A. Droic, J.Doles, F.Drasler, J.Videtic, J.Muhic, R.N.A.453; po \$1: N.N., B.Kolbezen, M.Brisnik, T.Sekula, J.Pecnik, A.Habjan, R.Lamsek, M. Strumble, M.Hoge, A.Schutte, J.Cankar, M.Zore, A.Miller, G.T., F.Juns, L.Barboric, J.Ray, J.Gosar, F.Loazar, M.Lavrencic, L.Muren, A.Brce, F. Strohen, J.Malachowski, M.Zobec, T.Kerhin, T. Balazic, M.Persa, T.Zlogar, H.Muhic, U.Ambrose, Mrs.Kodrich, V.Kristampol, F.Ferlin, K.Kolesar, J.Vidrich, A.Perko, J.Struna, M.Malovrh, Mrs. Fraus, Inlaws, N.Jerin, Mrs.Jackson, R.Pangersic, J.Maren, M.Hochevar, A.Hochevar, J.Husich, M. Tauchar, F.Korenec, A.Brezansek, F.Jamnik, E. Rachow, J.Nasenbenny, K.Nasenbenny, J.Zupin, J.Berus, J.Modic, Tretjeredniki, J.Beber, F.Setina, F.J.Setina, F.Kavc, J.Kerzic, M.Zore, F.Kokel, I. Skorenshek, B.Ivec, M.Svedich, K.Jekovec, L. Voncena, A.Perko, M.Pangersic.

ZA APOSTOLAT SV.FRANCIŠKA: Po \$20: M.Svetich; po \$10: L.Raddell, F.Kreutzer, J.Zupin, F. Stergas, A.Cajner, G.Puhek, F.Koch, B.Ivec; po \$2: M.Kerzich; po \$1: A.Zitnik; po .50¢: A.Sintich.

ZA LUCKE: Po \$15: L.A.Conrad; po \$10: Mrs. Strohen, J.Petrincic; po \$5: J.Bolesta, F.Goljevsek, J.Petrincic Sr., J.S.Petrincic Jr., F.Ivancic, M.Kastelic; po \$4: A.Malesich; po \$3: T.Sykes, A. Kamnik, J.Zugel, M.Tomc; po \$2.50: R.Simenc, J. Pike; po \$2: A.Kramer, A.Rosnov, R.Mickovic, J. Grom, M.Svete, F.Bizjak, F.Pirman, J.Trep, J. Stajerk, M.Jerekovsky, T.Dokler, V.Pogacnik, V. Bradac; po \$1.50: A.Stefanich, A.Sega, A.Hrvat, J.Gruden, T.Migvar, M.Gorup; po \$1.25: J.Schwab; po \$1: J.Bovitz, M.Strumble, F.R.Govekar, A. Schutte, F.Kozel, M.Tomazic, M.Dercar, F.Tomsic, F.Svete, U.Muren, J.Vidmar, M.A.Bokal, J.Janezic, M.Dendinger, F.Jesenovec, A.Pristov, J.Tomazatic, E.Kerzich, A.Cukjati, J.Vidmar, D.Jerome, J.Mramor, L.Sapuder, F.Kastigar, M.Sraj Malover, J.Ferlan, M.Kovach, M.Malovrh, A.Kozel, M.Kovach, M.Aidisek, F.Korenec, M.Tauchar, J.Petrincic, M.Memik, L.Oresnik, J.Modic, A.Cadonic, F.Pirman, R.Zadnik, M.P.Danculovic, A.Tekavec, A.Knauss, J.Gosak, A.Sintich, U.Lovko, A.Svigel, T.Russ, M.Kerzich, J.Kerzic, M.Kosir, K.Slogar, M.Furar, Mr.Menard, F.Gomik, Mrs.Kosec, L.Voncena, M.Durich, H.Somrak, M.Kovach; po .50¢: T. Sekuta, A.Miller, A.Voje, Mrs.Markel, F.Krain, A. Coff, Stariha J., F.Okorn, A.Urick, A.Derganc, M. Madic, J.Jaksa, A.Cajner, M.Orlician, A.Andrejasich, A.Brezansek, T.Sustarsic, K.Brodarick, A. Arko, M.Novak, M.H.Oberstar, E.Pakiz, M.Sterle, U.Strubel, A.Kutnar, J.Jerina, J.Strah, A.Moze, K. Jekovic, J.Dedek, F.Novak, A.R.Flajs; po .25¢: F.Stalick.

ZA BARAGOVO ZVEZO: Po \$25: C.Schmitt; po \$10: M.Klobuchar Fam., A.Grdina, M.Sitar; po \$5: N.N., M.Prisland, Mrs.Markel, M.Stiglitz, J.Heraver, Mr.Gregorich, Rev.J.Slavsak, Rev.J.Ferkulj, J.Grdina, M.Vereck, M.Aidisek, F.Kavic, A.F.Zagar, J.Ponikvar, A.Kovacic, M.Kovach; po \$4: J.M.Tumer; po \$3.50: M.Tomc; po \$3: F.Koprivnik, H.Milharci; po \$2: Mr.Mrs.P.Chemazar, Rev.Dr.M.Kopisar, J.Ferkul, F.Tomslak, M.Holtman, A.Horzen, F.Kobal, A.Rom, J.Mlark, M.Hochevar, J.Resman, M.G.Vodisek, J.Gorsic, F.Kreutzer, A.Urbancic, A.Zaman, G.Puhk, F.Pirman, N.N., F.Kriznik, J.Triep, J.Zugel, M.Sustarsic, U.Strubel, F.Ivancic, M.Marinko, F.Vidmar; po \$1.50: Rev.J.Kopac; po \$1.25: M.Petrich; po \$1: F.Pogacnik, J.Kokolj, F.Svete, G.Bokal, L.Verbic, L.Izaneec, F.Novak, M.Izaneec, M.Ifkovic, M.Merala, M.Mohorko, A.Urbanc, M.Ifkovic, A.Balazic, H.Balazic, A.Densa, J.Densa, S.Kolenko, F.Krain, N.N., J.V.Klobucar, M.Jazbec, E.Klobucar, K.Zabcic, M.Fojs, F.Terlep, F.Jeretina, A.Oswald, A.Kozjek, M.Jalovec, G.Veselic, M.Jeretina, A.Zorman, J.Cebasek, A.Cebasek, A.Bencan, F.Zelko, L.Bachi, M.Fojs Sr., M.Shebmit, A.Perko, J.Zadnik, J.Mokorel, A.Gruden, J.Barborich, F.Selic, M.Florjan, F.Marolt, J.Hozjan, Brojan Fam., V.Kramer, I.Mavec, M.Draksler, E.Draksler, A.Koz, J.Kriznik, E.Fischer, S.Balazic, M.Persa, M.Hajdinjak, J.Beber, B.Ancel, A.Plut, F.Zibert, S.Sedna, K.Vrasich, J.Petrich, A.Tagel, M.Murato, A.Ray, K.Murato, F.Gosak, F.Markun, A.Banich, A.Glatz, L.Zorc, T.Zlogar, F.Bizjak, M.Jelarcic, Mrs.Kodric, U.Ambrose, M.Oblak, C.Grnec, B.Sedmak, Rt.Rev.J.J.Oman, C.Hagenbach, T.Sterling, M.Bildhauer, J.Zupancic, N.Novak, A.Strukelj, A.Jakse Jr., J.Brezar, F.Drasler, J.Husich, C.Spreitzer, J.Kolenc, R.Zadnik, J.Vidmar, B.Zagar, L.Knaus, T.Russ, F.Iskratsch, M.Lautar, H.Somrak, L.Levstik.

ZA ROZNOVENSKO DOLINO: Po \$25: A.Jakich.

Najlepše boste obhajali božične praznike ob lepi slovenski pesmi. Za to bo poskrbela zbirka gramofonskih plošč, ki je izšla vokusnem albumu z naslovom "BARAGOVA STOLETNICA". Zbirka je namreč posvečena sto-

letnemu jubileju našega velikega rojaka, izdala jo je Slovenska pisarna, čisti dobiček pa bo za Baragovo zvezo. Pokrovitelj izdaje je zopet ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, njen prireditelj p. Odilo Hajnšek, ki ima na ploščah svoj božični govor, pojo pa pevci iz Eveletha in Gilberta, Minn. pod vodstvom Rev. St. Dolšina in Mr. Vilka Kuntara. Na ploščah je tudi pritrkavanje zvonov iz Žalostne gore pri Preserjah. Plošč je pet: tri božične in dve velikonočni.

Z naročili hitite, ker je bilo štiri sto naročil še predno je bila izdaja objavljena. Če plošč zmanjka, jih sicer lahko še naročimo, a zadnji čas za to bi bil 1. december, da bi jih lahko do božiča razposlali. Mislite na prijetelje v Avstraliji, Nemčiji in drugod! In na naše misijonarje in te duše vesele, ko bi spet slišale slovensko božično pesem.

Cena albuma je \$ 6. Naroča se pri: Slovenska pisarna

ZA KIP FATIMSKE MARIJE: Po \$30: Skupni dar romaric clevelandskih Oltarnih društev; po \$25: A.Jazbec, J.Noda; po \$20: Mrs.Srbnack, M.Stancar; po \$10: M.Marinko, M.Darovec, F.Istenic, M.Klun, A.Bozeglav, K.Roberts, A.Kralj, J.Voglar, V.Troha, R.Jarc, A.Troha, J.Posch, M.Hochevar, M.Asek, M.Geri, M.Cereck, M.Struna, A.Cek, J.Grdina, I.Grdina, A.Debelak, N.N., M.Suga, M.Izaneec, F.Novak, F.S.Novak, F.Skubic, A.Pucel, A.Kic; po N.N.; po \$6: L.Kosmerl; po \$5: M.Opalek, M.Filipovic, M.A.Hochevar, A.M.Hochevar, J.Femec, F.Baraga, M.Pirc, M.Strk, A.Pinculich, A.Bencin, M.Ziberna, F.Suhadolnik, F.Lindich, J.Trsnar; po \$3: A.Skrl; po \$2: M.Geri sr., M.Prostor, M.Drenik, M.Rozman, M.Under, M.Marinic, A.Volcanskej; po \$1: J.Bambich, F.Nycret, F.Mihelich,

ZA ROMARSKI DOM: Po \$3: Mrs.Repich; po \$2: M.Kovach; po \$1: A.Kovar.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO: Po \$100: Mr.Mrs.M.Sedlak; po \$50: M.Adams, N.N.Chicago; po \$48: M.Markovich; po \$10: F.Drenik; po \$5: A.Stepanich, M.Russold; po \$4.75: I.Zore; po \$4: J.J.Peshel; po \$3.50: M.Oblak; po \$3: J.Modic; po \$2: A.Nemgar, T.K., L.Oresnik, F.Grad, C.Radez; po \$1.50: M.Bulic, M.Moretz; po \$1: A.Zitnik, M.Novak, A.Zan, Kamnikar Fam., P.Golobic, M.Yankel, J.Ferlan, N.N., M.Kovach, L.Oresnik, Orehek Fam., F.Zorc, F.Bresnick, A.Zitnik, M.Kovach, A.Rozinka; po .50¢: L.Purkart, L.Anzelc, J.Koren, M.Ambrose, F.Gaber, A.Kastelic, Dr.J.Grapovcan, A.Bradich, M.Jirekovsky, B.Zagar, Mrs.Cucnik; po .25¢: F.Zalaznik, N.N.

DAR LISTU: Po \$30: J.Shier; po \$25: A.Kovacic; po \$10: C.Kovacic; po \$3: A.Lopert, Rev.J.Novak; po \$2.50: M.Koshir, Rev.J.Kopac, F.Drasler; po \$1.50: J.Zitnik; po \$1: F.Pirman, F.Korencic, F.Kokal, M.Goriclan; po .50¢: A.Zitnik, J.Bovitz, M.Svete, G.Omahen, A.Kuhar, J.Spindler, J.Brezar, M.H.Oberstar, L.Elover, A.Ferencak, M.Osteman, F.Kocjancic, J.Skorenshek.

DAROVI po Mrs.A. Terlep: Po \$5: Mrs. I.F.Koren; Po \$3: Miss Mary Kostelc; Po \$2: Miss Ann Kostelc, Mrs.Florence Majeske, Mrs.Mary Suligoy.

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIZNICA

DS

II 48 132 1953

996530222, 11

COBISS 0